

SOSYAL DEPREMLER

 VE ENKAZ ALTINDAKİ

TOP LUM

KÖKLÜ DEĞİŞİM

SOSYAL DEPREMLER VE ENKAZ ALTINDAKİ TOPLUM

GİRİŞ	2
KÜLTÜREL SARSINTILAR	5
Batı Kültürü ve Etkisi	7
Batılı Laik Eğitim Modeli	10
İslâm Kültürüne Saldırıları	14
SOSYAL SARSINTILAR	16
Savrulan Gençlik	18
İçki ve Uyuşturucu Batağı	20
Parçalanmış Aileler	22
Artan Suç Oranları ve Kaybolan Emniyet	24
En Çok Artan ve İşlenen Suç Türleri	25
Malvarlığına / Mala Yönelik Suçlar	25
Can ve Bedene Yönelik Suçlar	26
Cinsel Dokunulmazlığa Karşı Suçlar ve Taciz	26
Yitirilen Adalet Duygusu	27
Kendi Değerlerine Yabancı Toplum	28
İslâmsız ve Seküler Yaşam	29
EKONOMİK SARSINTILAR	32
Faiz	33
Borsa	35
Kumar ve Bahis Oyunları	37
Kumar ve Yasa Dışı Bahis Tehlikesinin Görünmeyen Boyutları	38
En Büyük Risk Grubu: Gençler ve Çocuklar	39
Kolay Yoldan Daha Çok Kazanma Hırsı	39
Peki, Neden Bu Hâle Geldik?	41
YEGÂNE KÖKLÜ ÇÖZÜM	41
İslâmi Hayatı Yeniden Başlatacak Olan Râşidî Hilâfet'tir.	44
İslâm'ı Hayata Yeniden Hâkim Kılmak İçin Ne Yapılmalı?	46

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

GİRİŞ

Ülkemizde yaşanan her yıkıcı deprem sonrasında kulaklarımızda çınlayan bir çağrıdır bu söz; “Sesimizi duyan var mı?”

Yıkılmış bir binanın üzerinde toplananlar, büyük bir umutla seslenirler enkazın altındakilere. Nefesler tutulur; bir ses, bir hayat emaresi beklenir umutla. Tekrar tekrar bu feryat yankılanır her yerde: “Sesimizi duyan var mı?”

İşte bizler de aynı hassasiyetle ve aynı umutla bir kez daha sesleniyoruz; yıkıcı sosyal depremlerden dolayı enkaz altında kalmış tüm toplum kesimlerine.

İçki, uyuşturucu ve fuhuş batağına saplanmış, suç çetelerinin eline düşmüş, hayata dair tüm değer ve anlamları yitirmiş gençliğe sesleniyoruz.

Babalık, annelik ve evlatlık misyonlarının kaybolduğu, saygı, sevgi ve ölçülerin yok olduğu, dağılıp parçalanmış ailelere sesleniyoruz.

Kendi değerlerine yabancılaşmış, hayatı sadece zevk ve eğlencelerden ibaret gören, İslâmsız ve seküler bir yaşamın kurbanı olmuş, modernizm binasının göçüğü altında kalanlara sesleniyoruz.

Kolay para kazanma hırsıyla faiz, borsa, kumar, bahis ve fon batağına saplanan, çırpındıkça daha da batan ve daha çok kazanmanın şehvetiyle insanlığını kaybetmenin eşiğine gelmiş olanlara sesleniyoruz:

Sesimizi duyan var mı?

Uyguladıkları politikalar ve çıkardıkları kanunlarla sosyal fay hatlarını derinleştirip yıkıcı sarsıntılara sebep olan, enkaz altında kalmış toplum kesimlerinin çığlıkları na kulaklarını tıkayan, sorunları çözecek cesur ve köklü adımlar yerine hayal ve umut pazarlayarak sadece günübürlük çözümleri konuşan yönetici ve siyasilere sesleniyoruz:

Sesimizi duyan var mı?

Toplum bir bütün olarak yok oluşun kıyısına gelmişken, bu topluma rengini veren İslâm'a ait tüm şiarlar, ölçüler ve kaideler, hiçbir eseri ve izi kalmayacak derecede silinip giderken ya çeşitli hurafeler ve mistik hikayeler ile kendi cemaatlerinin bekasını sağlama derdinde olan ya da hiçbir köklü çözüm içermeyen usandırıcı vaazlar peşinde koşan âlimlere, hocalara ve camialara sesleniyoruz:

Sesimizi duyan var mı?

Evet, tüm toplum kesimlerine sesleniyoruz. Bunu da Allah'ın razı olduğu bir hayata kavuşalım diye sadece Rabbimizin şu kavli gereği yapıyoruz:

“[وَإِذْ قَالَتْ أُمَةٌ مِنْهُمْ لِمَ تُعْطُونَ قَوْمًا إِيَّاهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعْذِرَةُ إِلَى رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ] “İçlerinden bir topluluk, ‘Allah’ın helâk edeceği ya da çetin bir azapla cezalandıracağı bir kavme ne diye nasihat ediyorsunuz?’ dediği vakit, onlar dediler ki: ‘Rabbimiz tarafından mazur görülmemiz için, bir de belki günahlardan sakınırlar diye...’ [Araf Suresi 164]

İçinde yaşadığımız toplum; yediden yetmişe maruz kaldığı şiddetli sarsıntıların, krizlerin, genç nesillerin içine sürüklendiği bataklığın, dağılıp parçalanan ailelerin, artan suç ve şiddet oranlarının, güven, emniyet ve adalet duygusunun yitirilmesinin, hatta yaşanan ekonomik ve siyasî buhranların etkisiyle adeta enkaz altında kalmış; feryat etmekte ve kendisine uzanacak bir yardım elini beklemektedir.

Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in [مَنْ لَمْ يَهْتَمَّ بِأَمْرِ الْمُسْلِمِينَ فَلَيْسَ مِنْهُمْ] “Müslümanların işi (derdi) ile ilgilenmeyen, dertlenmeyen onlardan değildir.” kavlini kendimize şiar edinerek, toplumun içinde bulunduğu enkazın vakıasını bir nebze olsun gözler önüne sermek, sorunların büyüklüğünü ve vahametini ortaya koymak, toplumu içinde bulunduğu bu hâlden kurtaracak köklü çözümleri konuşmak, tartışmak ve gerekli adımların atılmasına katkı sağlamak amacıyla bu çalışmayı kamuoyunun takdirine sunuyoruz.

Bu çalışmada, yaşanan toplumsal depremleri; “Kültürel Sarsıntılar”, “Sosyal Sarsıntılar” ve “Ekonomik Sarsıntılar” başlıkları altında ele alacağız. Her başlık altında ise toplumsal çöküşün en temel tezahürlerini, genel hatlarıyla ve mümkün olduğunca güncel somut veriler ışığında ortaya koymaya çalışacağız.

Elbette sadece sorunları değil, gerçek çözümleri de konuşacağız. Bu çözümleri ortaya koyabilmek için sorunların kaynağına inecek; derin ve aydın bir bakışla vakıayı etraflıca ve net bir şekilde tasvir etmeye, gerçek sorunu ve sorumluları gözler önüne sermeye, çözümü ise köklü bir İslâmî çözüm olarak sunmaya gayret edeceğiz.

Zira bizler, bugüne kadar ortaya konulan çözümlerin; sorunları ve onların yansımalarını ortadan kaldırmak için değil, sadece üzerlerini örtmek ve gerçekleri gizlemek amacıyla ortaya konulduğunu görüyoruz. Sorunlara esaslı ve köklü bir şekilde yaklaşmak yerine anlık ve yüzeysel çözümler üretildiğini, bu yaklaşımların ise sorunları çözmek bir yana, daha da derinleştirdiğini düşünüyoruz.

Genç nesiller gözlerimizin önünde ellerimizden kayıp giderken, toplumun yapı taşı olan aileler birer birer dağılırken, İslâm'ın yasakladığı haramlar alenî bir şekilde işlenirken ve toplum bir ateş çukurunun kenarında yok oluşa sürüklenirken; başta İslâmî kitleler olmak üzere tüm Müslümanların bu konuları bir hayat memmat meselesi olarak görmeleri gerektiğine inanıyoruz. Birinci gündem maddelerinin ise bu sorunları ortadan kaldıracak köklü ve kapsamlı çözümlere yönelmek ve her ne pahasına olursa olsun bu çözümlerin hayata geçirilmesi olması gerektiğini düşünüyoruz.

Bu düşüncelerle, bu mütevazı çalışmanın; toplumu içinde bulunduğu enkazdan kurtaracak ve İslâmî hayatı yeniden başlatacak büyük hayırlara vesile olmasını, âlemlerin rabbi olan Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'dan niyaz ederiz.

KÜLTÜREL SARSINTILAR

Kültürel sarsıntıların ana sebebi olan Batı sömürgeciliğinin kökenleri, Avrupa devletlerinin siyasî ve ekonomik hâkimiyet kurma mücadelelerine kadar uzanmaktadır. Avrupa devletleri arasındaki bu mücadele, zamanla yalnızca Avrupa kıtasıyla sınırlı kalmamıştır. Ticaretin gelişmesi, gemicilik teknolojilerindeki ilerlemeler, deniz aşırı zenginliklere ulaşma arzusu ve Doğu'nun ticaret mallarına duyulan yoğun talep, Batılı devletleri yeni ticaret yolları ve yeni sömürü alanları aramaya sevk etmiştir.

Bu gelişmeler, dünya ticaretinde ve uluslararası güç dengelerinde büyük bir dönüşümün başlangıcı oldu. Avrupa devletleri, kıtalarının dışındaki bölgelerde yeni ticaret merkezleri, askerî üsler ve sömürge idareleri kurmaya başladılar. Doğu'nun zenginlikleri Batı'ya bedelsiz taşınırken, köleleştirme siyasetiyle de ucuz iş gücü temin edildi. Bu gelişmelerin ardından, 18. yüzyıldan itibaren ve özellikle 19. yüzyılda Avrupa devletlerinin ekonomik, askerî ve diplomatik üstünlüğü giderek belirginleşti. İslâm coğrafyasının geniş bölgeleri ise Avrupa devletlerinin siyasî ve ekonomik nüfuz mücadelelerinin doğrudan hedefi hâline geldi.

Batı'nın askerî ve ekonomik üstünlük elde etmesiyle birlikte, bu üstünlüğün kaynağına ilişkin önemli bir düşünce yaygınlık kazandı: Avrupa toplumları gelişmiş ve güçlü olduğuna göre, onların kültürleri, hayat anlayışları ve değerleri de üstün olmalıydı. Batı'nın maddî üstünlüğü, Batı kaynaklı düşüncelerin üstünlüğüne delil olarak gösterildi. Avrupa'ya ilim tahsili için gidenler arasında da bu düşünce ve Batı hayranlığı hâkim oldu. Bu şekilde yetişen “kültürlü” kişilerin, zamanla kendi halkları ve hatta kendi devletleriyle olan bağları iyiden iyiye koptu.

Bununla birlikte, Osmanlı'nın Akdeniz, Karadeniz, Balkanlar, Kuzey Afrika ve Orta Doğu üzerindeki hâkimiyeti, Avrupa devletlerinin siyasî hesaplarını doğrudan etkiliyordu. Birinci Dünya Savaşı ile birlikte, Batı sömürgeciliğinin önündeki en büyük engel olan Osmanlı Hilâfet Devleti; Batı'da eğitim almış, Batı kültürünü benimsemiş ve Batı hayranlığı iliklerine kadar işlemiş kimselerin de büyük yardımıyla ortadan kaldırıldı. Sömürgeci güçler, İslâm coğrafyasının neredeyse tamamını işgal etmiş, İslâm ümmetinin devletini yıkarak onu bütünüyle sahihsiz bırakmışlardı.

İşgalci sömürgeci devletler, zamanla önemli bir gerçeği fark ettiler: Bir toplumu askerî güç kullanarak işgal etmek mümkün olsa da o toplum üzerinde sürekli ve istikrarlı bir hâkimiyet kurmak yalnızca askerî kuvvetle sağlanamazdı. Çünkü askerî işgal, toplumlarda direniş ve tepki meydana getirebilirdi. Halklar, yabancı yönetimleri kendi varlıklarına, değerlerine ve bağımsızlıklarına yönelik bir tehdit olarak görebilirlerdi.

Bir toplum, kendisine hâkim olan gücün fikirlerini ve değer ölçülerini tartışmasız doğru kabul etmeye başladığında, sözde siyasî bağımsızlığını kazanmış olsa bile; fikrî ve kültürel bakımdan o güce bağımlı olduğu için, onun siyasî nüfuzundan uzaklaşıp gerçek manada bir bağımsızlık elde edemez.

İşte bu noktada sömürgeciliğin farklı bir boyutu ortaya çıktı: **Kültürel sömürgecilik.**

Kültürel sömürgecilik, bir toplumun yalnızca topraklarının veya ekonomik kaynaklarının denetim altına alınması değil; aynı zamanda fikirlerinin, mefhumlarının, değer ölçülerinin ve hayata bakış açısının yabancı bir gücün hâkimiyeti ve etkisi altına girmesidir.

Bir toplum, kendisine hâkim olan gücün fikirlerini ve değer ölçülerini tartışmasız doğru kabul etmeye başladığında, sözde siyasî bağımsızlığını kazanmış olsa bile; fikrî ve kültürel bakımdan o güce bağımlı olduğu için, onun siyasî nüfuzundan uzaklaşıp gerçek manada bir bağımsızlık elde edemez.

Üstelik akılları, duyguları ve siyasî ortamları işgal edilen toplumlar, çoğu zaman bu işgalin farkına dahi varmazlar. Böylece bedenleri kendilerine ait olsa da düşünce ve duyguları sömürgeci kültür tarafından işgal edilmiş toplumlara dönüşürler. Sömürgeciler

tarafından ortaya atılan ve empoze edilen fikirleri, sanki kendi fikirleriymiş gibi benimser ve savunurlar. Bu durum ise düşman adına çalışan ücretsiz hizmetkârlar ortaya çıkarır.

Kültürel ve siyasî sömürgecilik faaliyetlerinin etkisiyle kısa sürede işgalciler gibi düşünmeye, onlar gibi yaşamaya ve onların değerlerini savunmaya başlarlar. Bütün bunlar gerçekleşirken de işgalci düşmanı dost edinirler ve ona müteşekkir olurlar.

Bir toplum üzerindeki kültürel etkinin en derin göstergesi; o toplumun başka bir uygarlığın fikirlerini ve değer ölçülerini kendi hükümlerinin ölçüsü hâline getirmesidir ki bugün İslâm beldelerinin neredeyse tamamında durum bundan ibarettir.

Batı Kültürü ve Etkisi

Batı kültürünün İslâm ümmeti üzerindeki etkilerini doğru değerlendirebilmek için öncelikle Batı kültürünün ne olduğunu, hangi fikrî temellere dayandığını, insana, hayata ve topluma nasıl baktığını açıklığa kavuşturmak gerekir.

“Batı kültürü” dediğimizde teknolojiyi, sanayiye, bilimsel buluşları, mimariyi, ulaşım araçlarını veya maddi gelişmeleri kastetmiyoruz. Batı’nın insan, hayat ve kâinat hakkındaki temel kabullerini, bu kabullere dayanan fikirlerini, mefhumlarını, değer ölçülerini ve bunlardan ortaya çıkan hayat nizamlarını kast ediyoruz.

Başka bir ifadeyle; Batı kültürü, yalnızca bir toplumun yaşama biçiminin dışarıdan görünen şekli değildir. Hayata hangi anlamın verileceğini, doğru ve yanlışın hangi esaslara göre belirleneceğini, insanın hangi amaçlar için yaşayacağını ve toplumsal ilişkilerin hangi esaslara göre düzenleneceğini belirleyen fikrî bir çerçevedir.

Bu çerçevede Batı kültürü; Batılı kapitalist ideoloji, bu ideolojinin akidesi olan laiklik düşüncesi, bu ideolojinin esası olan hürriyetler düşüncesi, temel taşı olan bireycilik, demokrasi, cumhuriyet ve milliyetçilik gibi fikirler, hayata, topluma, insanlar arasındaki ilişkilere, ahlaka ve ilkelere dair diğer tüm Batılı düşüncelerdir.

Örneğin, bireycilik (ferdiyetçilik), kapitalist ideolojinin temel taşlarından biridir. Bazı Batılı düşünürler, bireyciliğin Batı uygarlığının ayırt edici kültürel özelliği olduğunu dahi ileri sürmektedirler. Bu nedenle kapitalizm, bireyci bir ideoloji olarak tanımlanır. Zira o, toplumu bireylerden ibaret gören, topluma ikincil bir konum veren ve bakışımı yalnızca bireye yönelten bir ideolojidir.

Düşünce özgürlüğü, ifade özgürlüğü, inanç özgürlüğü, mülkiyet özgürlüğü ve bireyin özel hayatına yönelik korumalar, bu anlayışın farklı alanlardaki yansımalarıdır. Öncelikli ve önemli olan toplum değil, bireydir.

Yine Avrupa'nın tarihî tecrübesinde özgürlük düşüncesi, büyük ölçüde Kilise'nin dinî otoritesine ve hükümdarların dine dayalı siyasî otoritesine karşı yürütülen mücadelelerin merkezinde şekillendi. Batılı filozoflara ve Aydınlanma düşünürlerine göre din; insanları iradesiz, güçsüz, düşünme, düşündüklerini ifade etme, sahip olma ve hayattan zevk alma haklarından mahrum bırakılmış kölelere dönüştürüyordu.

Laiklik ile birlikte kölelikten kurtulduğunu iddia eden Batı dünyası; sermaye sahipleri ve para baronlarının tanımladığı Batı modeline göre yaşamaya başlamış, böylece yeni bir kölelik girdabına sürüklenmiştir.

Zira kapitalist tüketim kültürünün etkili olduğu toplumlarda başarı; gelir düzeyi, mal varlığı, meslekî statü ve tüketim imkânları üzerinden tanımlanmaktadır. İnsanlara iyi bir hayatın daha fazla kazanmak, daha fazla servete sahip olmak, daha fazla tüketmek ve daha yüksek bir toplumsal konuma ulaşmakla mümkün olduğu telkin edilmektedir.

Bunun sonucunda maddi imkânlar, hayatın ihtiyaçlarını karşılayan vasıtalar olmaktan çıkıp hayatın amacı hâline gelmiş vaziyettedir. Bir insanın toplum içerisindeki değeri, sahip olduğu servetle ölçülmeye başlandığında onun dürüstlüğü, ahlakı, ilmi, fedakârlığı ve topluma yaptığı katkıların ikinci plana düşmesi kaçınılmazdır.

Başarının yalnızca para ve makamla ölçülmesi, toplumsal sorumlulukların bireysel çıkarlardan sürekli daha önemsiz görülmesi, dinî ve ahlaki yükümlülüklerin maddi kazanç karşısında ikinci plana atılması ile Batı kültürü, hayatın anlamını haz almaya indirgeyerek insanı yozlaştırmış, insanlıktan uzaklaştırıp sürekli doyum arzulayan, bu doyuma ulaşmak için sınır tanımayan bir canavara dönüştürmüştür.

Benzer şekilde eğlence, cinsellik ve tüketim alanlarının ticarileşmesi, insanların doğal eğilimlerinin sürekli ekonomik kazanç elde etmek amacıyla harekete geçirilmesine neden olmaktadır. İnsanın arzularını sınırsız biçimde tatmin edebileceği düşüncesi, bir yandan özgürlük olarak sunulurken diğer yandan yeni ihtiyaçlara, yeni bağımlılıklara ve sürekli tatminsizlik duygusuna zemin hazırlamaktadır.

Böylece kapitalist sermaye sahiplerinin dizayn ettiği hayat, bir ihtiyacın karşılanmasından diğerine uzanan kesintisiz bir arayışa ve yarıya dönüşür. İşte bugün karşılaştığımız kötülüklerin kaynağı bu arayış ve yarıştır.

Batı kültürü işte budur. Batı kültürünün etkileri ise yaşadığımız dünyanın her bir köşesinde açıkça görülmektedir. Zira insanlık bu kültürün doğurduğu kötülük ile mücadele etmektedir. İnsani ve ahlaki değerler yitirilmiş insanlık büyük bir karanlığa gömülmüştür.

Günümüz İslâm dünyası ve Müslüman zihinler de bu yıkıcı ideolojinin ve ona ait fikirlerin büyük tesiri ve tehdidi altında bulunmaktadır. Müslümanların gerek kendi iç dünyalarında yaşadıkları sorunlar, gerek birbirleriyle olan ilişkilerinde ortaya çıkan problemler, gerekse hayatın her alanında karşılaştıkları krizler; düşünce ve davranışlarında İslâm'ı esas almak yerine Batılı fikirleri, kaideleri ve yaklaşımları ölçü edinmelerinin bir neticesidir.

Adeta Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şu hadisi tecelli etmiştir:

لَتَتَّبِعَنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ شَيْئًا بِشَيْءٍ، وَذَرَاْعًا بِذِرَاعٍ، حَتَّىٰ لَوْ دَخَلُوا جُحْرَ صَبٍّ لَدَخَلْتُمُوهُ. قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، الْيَهُودُ وَالنَّصَارَىٰ؟ [قَالَ: فَمَنْ؟] *“Sizler kesinlikle sizden öncekilerin yolunu karış karış, arşın arşın takip edeceksiniz. Öyle ki onlar bir kertenkele deliğine girseler, siz de onların peşinden oraya gireceksiniz.”* Bunun üzerine sahabe sordular: *“Ey Allah'ın Rasulü! Bunlar Yahudiler ve Hristiyanlar mıdır?”* Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu: *“Başka kim olabilir ki?”* [Buhârî]

Batı'nın ifsat edici bu ideolojilerinin ve düşüncelerinin günümüz dünyasına hâkim olmasını temel bir sorun olarak görmeyenler; ya bu düşüncelerin aldatıcı tesiri ve büyüüne kapılmış kimselerdir, ya hayata zaten bu düşüncenin penceresinden bakan kimselerdir ya da Batı düşüncesinin insanlığa verdiği zararları göremeyecek derecede hissiyatları körelmiş kimselerdir.

Maalesef bu fikirlerle zihinleri tıka basa doldurulmuş kesimler, bunların Müslümanlar arasında yayılması için yıllardır taşıyıcılık yapmakta; her platformda Batı kültürünü kutsayıp yüceltmekte ve her vesileyle Batı tarzı hayatı bir yaşam modeli olarak sunmaktadırlar.

Bunu yapmalarının yegâne sebebi ise geri kalmışlıktan kurtulmanın ve kalkınmanın çaresinin Batı'da olduğu vehminden başka bir şey değildir.

Batı'nın ifsat edici ideolojilerinin ve düşüncelerinin günümüz dünyasına hâkim olmasını temel bir sorun olarak görmeyenler; ya bu düşüncelerin aldatıcı tesiri ve büyüüne kapılmış kimselerdir, ya hayata zaten bu düşüncenin penceresinden bakan kimselerdir

Yaşadığımız çağda insanlığın karşı karşıya bulunduğu en büyük sorunlardan biri olan Batı düşüncesi hüküm sürdükçe; kaos, kriz ve buhranlar artarak devam edecek, bütün değerlerle birlikte insanlık da adeta canavarlaşmış bir makinenin çarkları arasında öğütölmeye devam edecektir.

Bunun önüne geçebilecek yegâne hakikat ise İslâm'ın vahye dayalı düşünce sisteminin; hayata bakışının, mefhumlarının, ölçülerinin ve kanaatlerinin hayatın bütün alanlarında hâkim kılınmasıdır. İnsanoğluna arzuladığı saadeti verebilecek yegâne düşünce sistemi, İslâm'dır.

İnsan, hayat ve kâinata dair fikrî kaidesi; fert ve topluma ilişkin bakışı; iyilik, adalet ve saadete yönelik mefhumları; yönetim, iktisat, içtimâî hayat, hukuk ve eğitim gibi alanlardaki sistemleriyle İslâm, insanlığın üzerindeki kara bulutları dağıtıp aydınlığı yeniden inşa edebilecek tek alternatiftir.

Aksi taktirde İslâm'ı ihmal edip, çözümü hâlâ Batı düşünce ve sistemlerinde aramaya yönelik her türlü girişim, günümüz insanına ve gelecek nesillere yapılacak en büyük ihanettir.

Batılı Laik Eğitim Modeli

Eğitim sistemi; her bir insanın kimliğini ve şahsiyetini inşa eden, hayata bakışını ve yaşam tarzını belirleyen, zihniyetini ve davranış biçimini şekillendiren, hayata dair anlam ve değer yargılarını oluşturup belirli ölçü ve kaideler edinmesini sağlayan topyekûn bir kültür faaliyetidir. Eğitim sadece okullardaki öğretim faaliyetlerinden ibaret değildir. Okullardaki öğretimin tüm aşamalarını da içine alacak şekilde hayatın her alanında geçerli olan bir kültür aktarımı faaliyetidir.

Öncelikle eğitim ve öğretim birbirinden farklı iki kavramdır. Öğretim, okul ve üniversite gibi kapalı mekanlarda planlı ve programlı şekilde bilgi aktarımı yapılan daha dar kapsamlı bir süreci ifade eder. Eğitim ise yukarıda da ifade ettiğimiz gibi okullardaki öğretimin tüm aşamalarını da içine alacak şekilde hayatın her alanında edinilen ve geçerli olan bir kültür faaliyetidir. Öğretim, belirli bir müfredat çerçevesinde öğretmenlerden alınırken, eğitim; bunlarla birlikte ailede anne ve babadan, okunulan kitap ve dergilerden, izlenilen film, dizi ve programlardan, bir akademisyen ya da siyasetçinin açıklamalarından, bir sosyal medya fenomeninden veya sosyal mecralardan, arkadaş çevrelerinden velhasıl tüm kamuoyu araçlarından ve topluma hâkim olan fikirler ve duygulardan alınabilir.

“Eğitim sistemi” denildiğinde, tabi ki en başat rol ve en büyük pay, okullarda verilen eğitim-öğretim sürecine aittir. Bilgiye ve fikre aç körpe beyinler, en iyi ve en doğru

şeyleri öğreteceklerine güvenilen öğretmenlere ve eğitim sistemi müfredatına aileler tarafından teslim edilir. Artık o günden sonra tertemiz zihinler ve kötülüğü tanımayan nefisler, belirli bir müfredat çerçevesinde en temel fikirleri, hayata bakışı ve yaşam tarzını şekillendirecek kültürü almaya başlar.

Beş-altı yaşlarındaki tertemiz ve körpe zihinler, yaklaşık on iki ila on altı yıl süren eğitim-öğretim sürecinde; eğitim sisteminin dayandığı temel fikir ve bu temel fikir üzerine bina edilen kültür unsurları çerçevesinde, eşya ve olaylara bakışlarını şekillendirecek zihniyet ve düşünüş biçimini oluştururlar. Aynı şekilde, eylem ve fiillerini belirleyecek nefsiyet ve davranış biçimleri de bu süreçte şekillenir.

Eğitim sistemi, bir temel fikir ve bu temel fikir üzerine bina edilen kültürün; başta okullar olmak üzere bütün kamuoyu araçları vasıtasıyla topluma hâkim kılınması olduğuna göre, eğitim sisteminin temel sorunu da bu toplumsal kültürün üzerine kurulduğu temel fikir ve bu fikirden neşet eden esasî fikirlerdir.

Peki, bir asırdan fazladır bu toplumda uygulanan ve bugün de cari olan eğitim sisteminin kendisine dayandığı temel fikir nedir?

Bu soruya cevap vermek için Türkiye'deki eğitim sisteminin temellerine kısaca göz atmak gerekmektedir.

Sömürgeci Batılı devletlerin eğitim politikaları incelendiğinde, eğitimin yalnızca yerli halkların bilgi seviyelerini yükseltmek amacıyla kullanılmadığı görülmektedir. Eğitim, birçok sömürgeci siyasi hâkimiyetin sürdürülmesi, sömürge idaresine yardımcı olacak yerli kadroların yetiştirilmesi ve hâkim devletin kültürel değerlerinin yaygınlaştırılması amacıyla kullanılmıştır.

İngiliz siyasetçi Thomas Babington Macaulay, 1835 yılında Hindistan'daki eğitim politikasını açıklarken, hazırladıkları eğitim politikalarının amacının; İngilizlerle yönettikleri milyonlarca Hintli arasında aracılık yapacak, köken bakımından Hintli fakat düşünce, ahlak ve zihniyet bakımından İngiliz kültürünü benimsemiş bir sınıf yetiştirilmesi olduğunu açıkça ifade etmiştir.

Fransa'nın Cezayir'deki eğitim politikası da İngilizlerinkinden farklı değildir. 1883 yılında çıkarılan kararnameyle Fransız eğitim düzeninin Cezayir'de yaygınlaştırılması hedeflenmiş; Fransızca öğretimi, Fransa tarihi ve coğrafyası, laik okul düzeni gibi unsurlar, eğitim programlarında yer almıştır.

1884 yılında yayımlanan Cezayir Yerlilerinin Eğitimi ve 13 Şubat 1883 Kararnamesi başlıklı makalede Agustin Bernard, eğitim yoluyla yeni nesillerin Fransız millî kimliğine hazırlanabileceğini savunmuştur. Bernard'a göre, yerli halkın eğitim yoluyla dönüştürülmesi, Fransız hâkimiyetinin pekiştirilmesi anlamına geliyordu.

Laiklik ve Batı kültürü esasına dayanan eğitim sistemi, Batı'nın yıkıcı ideolojileri ve fikirlerinin; başta evlatlarımız olmak üzere toplumun bütün kesimlerinin zihinlerini ve hayatlarını işgal etmesine zemin hazırlamaya devam etmektedir.

Türkiye'de de durum pek farklı değildir.

Fransız Eğitim Bakanı Victor Duruy'un müfredat programını hazırladığı; müdürü ve birçok öğretmeni Fransız olan Galatasaray Mekteb-i Sultanîsinde başlayan Batı kültürel istilası, Cumhuriyetin ilanı ve Hilâfet'in kaldırılmasıyla yeni bir boyut kazanmıştır. Bir ya da birkaç eğitim kurumundan ziyade Batı kültürü tüm eğitim sisteminin temeli hale getirilmiştir.

Amerikan ilerlemeci eğitim anlayışının temsilcilerinden olan John Dewey, 1924 yılında hükûmetin davetiyle Türkiye'ye gelmiş, eğitim sisteminin yeniden düzenlenmesi hakkında kapsamlı bir rapor hazırlamış, Türkiye'nin özgür, bağımsız ve laik bir cumhuriyet olarak gelişmesini eğitim sisteminin temel hedefleri arasında değerlendirmiştir.

1930'da hazırlanan İlk Mektep Müfredat Programı'nda, laikliğin ilk adımlarından biri olarak, din dersi bölümünde öğrencilere “*Dünya işlerini milletin iradesiyle vazedilen kanunlar tayin eder.*” anlayışının öğretilmesi öngörülmüştür. Programın devamında ise beşerî işlerin bu kanunlara tâbi olduğu, dinle ilişkili bulunmadığı ve dünyevî işlerde akıl ile ilmin hâkim olduğu öğretiliyordu.

1936 İlkokul Programı, Cumhuriyet'in eğitim yoluyla toplumda meydana getirmeyi amaçladığı fikrî dönüşümü açıklayan en önemli belgelerden biridir. Programın “İlkokulun Hedefleri” bölümünde eğitimin amacı açıkça belirtilmiştir: “*Kuvvetli Cumhuriyetçi, ulusçu, halkçı, devletçi, laik ve devrimci yurttaş yetiştirmek.*”

Daha da dikkat çekici olan husus, Millî Eğitim Bakanlığı tarafından yayımlanan “Türkiye'de Eğitim Bilimleri Tarihi Üzerinde Bir Araştırma” adlı eserde, 1936 İlkokul Programı'nın iktidardaki partinin ilkelerini hayata geçirmek amacıyla düzenlendiğinin açık bir şekilde ifade edilmesidir.

Türk Maarif Ansiklopedisi, Cumhuriyet Halk Partisi'nin altı ilkesinin programa doğrudan yansıtıldığını ve bu ilkelerin çocuklara benimsetilmesinin bütün eğitim değerlerini ilgilendiren bir hedef hâline getirildiğini bildirmektedir.

Görüldüğü üzere eğitim sisteminin temelini; Batı kültürü, Batılı kapitalist ideolojinin akidesi ve temel fikri olan, maddeyi ruhtan, dini ise devlet ve toplum hayatından uzaklaştırma esasına dayanan laiklik fikri oluşturmaktadır. 1739 sayılı Millî Eğitim Temel Kanunu'nun 12. maddesinde de açıkça ifade edildiği üzere, eğitimin temeli laikliktir. Tevhid-i Tedrisat Kanunu'ndan beri Türk eğitim sisteminin temelini laiklik ve Batı kültürü olduğu tartışılmaz bir gerçektir.

İşte o günlerden bu yana eğitim sisteminde birçok değişiklikler olmakla birlikte laiklik ve Batı kültürü esası hiç değişmemiştir. Bu esaslar üzerine verilen kültür ise en başta bu eğitim sürecinden geçen genç nesillerin ve günümüz insanların iç dünyasındaki karanlık, ruh ve maneviyattan kopuş, hiçbir ilke ve değer gözetmeksizin sadece çıkar ve menfaatler peşinde koşma, hakikati nesneleştirip maddeye indirgeme ve neticede hem kendisine hem çevresine hem de tüm canlılara karşı büyük bir tehdit oluşturacak şekilde canavarlaşması gerçeğini ortaya çıkarmıştır.

Evet, günümüzde karşı karşıya kaldığımız toplumsal sorunların büyük bir çoğunluğunun temel sebeplerinden biri mevcut eğitim sistemidir. Mevcut eğitim sisteminin temel sorunu ise, başta laiklik olmak üzere, eğitimin üzerine bina edildiği Batı kültürüdür. Zira laiklik ve Batı kültürü esasına dayanan eğitim sistemi, Batı'nın yıkıcı ideolojileri ve fikirlerinin; başta evlatlarımız olmak üzere toplumun bütün kesimlerinin zihinlerini ve hayatlarını işgal etmesine zemin hazırlamaya devam etmektedir.

Batı kültürüne göre hazırlanmış müfredatlar vasıtasıyla bu ifsat edici fikirler büyük bir hızla yayılmakta; akademik, siyasi, iktisadi, içtimai, fikrî ve özellikle inanç alanında toplumumuzda derin bir tahribat ve yıkıma yol açmaktadır.

İşte Batı'da ortaya çıkan her türlü kötülük, fesat ve münkerin zamanla bizim toplumumuzda da görülmesinin en önemli sebeplerinden biri budur. Batı sokaklarında görmeye alışık olduğumuz; içki ve uyuşturucu batağına saplanmış gençlerin, alenî fuhşun ve artan şiddet olaylarının bizim sokaklarımıza da sirayet etmesinin sebebi budur. Aynı şekilde, geçmişte hiçbir örneği bulunmayan ve uzun yıllar sadece Batı'da görülen okul baskınları ve katliamlarının toplumumuzda da ortaya çıkmasının sebebi, Batı kültürüne göre hazırlanmış, dinden uzak müfredatlardır.

Günümüzde, İslâmî şahsiyetin temeli konumundaki İslâm kültürü ve bu kültüre ait bütün değerlerimiz tehdit ve saldırı altındadır. İslâm kültürü ile İslâmî ölçü ve kaideler bilinçli bir şekilde yok edilmeye çalışılmaktadır.

İslâm Kültürüne Saldırıları

İslâm kültürü; araştırılmasına ve ortaya çıkmasına İslâm akidesinin sebep olduğu bilgi ve malumatlardır. Aynı zamanda İslâm akidesi ve bu akideden çıkan, bu akide üzerine bina edilen fikirler ve şer'i hükümlerdir. İslâm kültürü olmaksızın İslâmî bir zihniyet inşa edilemez. Çünkü zihniyeti oluşturacak ölçü, kaide ve mefhumlar bu kültürdedir. Aynı şekilde davranışlarımızı düzenleyeceğimiz ve kendisine göre ameller yapacağımız ölçü, kaide ve hükümler de bu kültürün içindedir.

Yani İslâm kültürü olmaksızın, İslâm kültüründen gerektiği gibi beslenmeksizin ve bu kültürü sahih bir metot üzere almaksızın, İslâmî bir şahsiyet inşa edilemez, yaşatılamaz ve korunamaz.

İşte günümüzde, İslâmî şahsiyetin temeli konumundaki İslâm kültürü ve bu kültüre ait bütün değerlerimiz tehdit ve saldırı altındadır. İslâm kültürü ile İslâmî ölçü ve kaideler bilinçli bir şekilde yok edilmeye çalışılmaktadır.

Peki neden?

Çünkü İslâmî kültür ve değerler yok edildiğinde, geriye sadece Batı'nın ortaya koyduğu kültür ve değerler kalacaktır. Bu sayede Batılı gibi düşünen, Batı zihniyetine sahip, hayata bakışı Batı kültürüyle şekillenmiş, ölçü ve kaideleri yalnızca Batılı ölçülerden ibaret olan ve yaşamını Batılılar gibi sürdürmeyi tek gaye edinen şahsiyet tipleri ortaya çıkacaktır.

Böyle bir ortamda Müslümanların çocuklarının, İslâmî şahsiyetler olarak yetişme imkânı büyük ölçüde ortadan kalkacak; hedefleri İslâmî bir şahsiyet inşa etmekten ziyade Batılı bir şahsiyet hâline gelmek olacaktır.

İşte bu maksatla, yeni nesillerin İslâm kültürüne karşı duydukları eğilim ve iştiağı yok etmek için her ortamda ve her vesileyle İslâm kültürü aşağılanmış ve tahkir edilmiştir. Müslümanların tarihi ve değerleri sürekli kötülenmiş, İslâm'ın en yüce şiarları ise Batı'nın en aşağılık fikirleri kadar dahi değer görmemiştir.

Bunun neticesinde kendi değerlerine ve kültürüne düşman, kendi tarihine yabancılaşmış ve İslâm'dan uzaklaşmış bir nesil ortaya çıkmıştır.

Diğer yandan İslâm hakkındaki hakikatleri çarpıtmaya, yalanlar, iftiralar ve suçlamalar yoluyla İslâm aleyhine propaganda faaliyetlerini arttırarak genişletme-

ye, İslâm'ı bir terör ve vahşet dini olarak yansıtmaya çalıştılar. Bütün bunları; gazete, televizyon ve radyo gibi klasik medya araçlarında, dizilerde, filmlerde, tartışma programlarında, haberlerde, sosyal, tarihî ve dinî içerikli yayınlarda, hatta belgesellerde dahi sürekli ön plana çıkardılar.

İslâmi her bir mefhumu, hayatta O'nu tatbik mevkiine tekrar döndürecek her bir hükme karşı bu saldırılarını sürdürdüler. Cihat, Hilâfet, Sünnet'in İslâm hukukunda delil olması, evlilik ve boşanma hükümleri, kadının tesettürü, İslâm ceza hukuku gibi konular bu saldırı alanlarının en barizleri oldu.

Bu kısa vadeli çalışmalarda belirli bir başarı elde ettikten sonra, özellikle iletişim ve medya araçlarının gelişmesiyle birlikte, kültürel ve siyasî işgalin ikinci aşaması olan öldürücü darbe safhasına geçtiler ve günümüze kadar bu doğrultudaki faaliyetlerini sürdürdüler. Bu öldürücü darbeyi gerçekleştirmek için hedefledikleri hususlar ise şunlardır:

- 1- İslâmi kaynaklar üzerinde ciddi şüpheler ortaya atarak yeni nesilleri bu kaynaklardan tamamen uzaklaştırmak.
- 2- Her türlü çirkin ve sapkın işlerle Müslümanları ilişkilendirerek, İslâmi kimlikten nefret edilmesini sağlamak. İslâmi kimliğe ve söylemlere sahip olmanın utanılacak bir hal olmasını sağlamak.
- 3- Bilimi bir put, bilim adamlarını kutsal şahsiyetler, bilimsel tezleri kutsal metinler haline getirmek. Kutsallaştırdıkları bu şeylerle İslâm'a saldırıp İslâm'ı bilimin ve teknolojik ilerlemenin düşmanı gibi lanse etmek.
- 4- Ateizm, deizm vb. gibi inançsızlık düşüncelerini popüler hale getirerek, iman esaslarının cahillerin ve zayıfların sığınağı olan bir dogma olduğu anlayışını hâkim kılmak.
- 5- İslâmi yönetimin ve hükümlerinin barbarların ve bedevilerin hukuku olduğunu empoze edip modern insanların savunamayacağı bir hale getirmek.
- 6- Hadis, fıkıh, tefsir gibi İslâmi kültüre ait ilimlerin çağdışı ve uydurma olduğu fikrini kamuoyu haline getirmek. Bunun arkasından da Kur'an'ı Kerim'i hedefe koyup Müslümanların kendi kitaplarından şüphe duymalarını sağlamak.
- 7- Ahlaksızlığı ahlak edinmiş, her türlü fuhşiyatı açıkça yapabilen, hiçbir değer tanımayan, kendi tarihine düşman, tek amacı zevk ve eğlence olan bir gençlik modeli oluşturmak.

İşte bu hedeflerine ulaşıp öldürücü darbeyi vurmak için her türlü kitle iletişim araçlarıyla yoğun bir propaganda süreci yürütmeye devam ediyorlar. Onlar bu çalışmalarını son sürat yürütürken, Müslümanların fikrî zafiyet içerisinde olması, Batı hayranı, İslâm'a karşı güvensiz, kifayetsiz muhterislerin söz sahibi konumunda olması, İslâmi cemaat ve yapılanmaların hedefsiz ve metotsuz çalışmaları ile küçük hesaplar peşinde olması ve kanaat önderleri konumundaki kişilerin de yenilmişlik ve ümitsizlik psikolojisiyle alçaklık kompleksine kapılmaları, Batılıların bu hedeflerinde başarı elde etmelerine sebep olmaktadır.

SOSYAL SARSINTILAR

Bir önceki “Kültürel Sarsıntılar” bölümünde zikrettiğimiz unsurların sebep olduğu toplumsal yıkımın en bariz şekilde görüldüğü alanlardan biri, sosyal alandaki yıkımdır. Batı kültürünün yol açtığı sosyal fay hatları büyük bir hızla kırılmış, bunun neticesinde şiddetli sosyal yıkımlar meydana gelmiştir.

Özellikle bireysel özgürlüğün sınırsız şekilde genişletilip her türlü toplumsal sorumluluktan koparıldığı, menfaatin ahlâkî ilkelerin önüne geçirildiği ve insanın arzularının hayatın merkezine yerleştirildiği Batı kültürü; Müslümanların yaşadığı toplumların fikrî ve ahlaki yapısını da derinden sarsarak sosyal alanda yıkıcı sonuçlar doğurmuştur.

Ancak burada üzerinde durulması gereken asıl tehlike, söz konusu fikirlerin yalnızca toplumda yaygınlaşması değil, zamanla Müslümanların hayatı değerlendirmede kullandıkları ölçülere dönüşmesidir. Başlangıçta tepkiyle karşılanan bir davranışın zamanla kanıksanması, ardından normal görülmesi ve nihayet eleştirilmesinin dahi yadırganması, toplumsal duyarlılığın nasıl dönüşebileceğini göstermektedir. Bu süreçte yalnızca davranışlar değil, davranışlar hakkındaki hükümler ve bunlara eşlik eden duygular da değişir.

Bunun sonucunda toplum, yaşadığı bozulmaları değiştirmesi gereken sorunlar olarak görmek yerine, birlikte yaşamayı öğrenmesi gereken kaçınılmaz gerçekler olarak algılamaya başlar. Böylece sorunlar varlığını sürdürürken onlara karşı toplumsal tepki ve değişim isteği zayıflar.

Bu durum, sosyal sarsıntıların en önemli boyutlarından birini oluşturmaktadır. Çünkü bir toplum açısından yanlışların varlığı kadar, o yanlışları fark etme, onlara karşı tavır geliştirme ve onları değiştirme kabiliyetinin zayıflaması da ciddi bir sorundur.

Toplumların yaşadığı sosyal sorunlara yaklaşırken yapılan önemli hatalardan biri de meseleleri yalnızca görünen sonuçları üzerinden değerlendirmektir. Sorunların ortaya çıkardığı zararlar tartışılırken, bu sorunları besleyen fikirler, değer ölçüleri ve toplumsal ilişkiler yeterince sorgulanmamakta hatta bunlara hiç değinilmemektedir. Bu nedenle sosyal sorunların değerlendirilmesinde iki önemli hususun birlikte ele alınması gerekir: Bu sorunların ortaya çıkmasına hangi şartlar ve etkenler yol açmaktadır? İnsanların bu sorunlara karşı geliştirdiği düşünce ve davranışları hangi fikirler ve değer ölçüleri şekillendirmektedir?

Dolayısıyla İslâm ümmetinin yaşadığı sosyal sarsıntıları anlamak, yalnızca bozulan ilişkileri, değişen alışkanlıkları veya artan toplumsal sorunları tespit etmekten ibaret değildir. Aynı zamanda Müslümanların hayatı değerlendirmede kullandıkları ölçülerin nasıl değiştiğini, İslâmî fikirlerin toplumsal hayatı belirleyiciliğinin hangi alanlarda zayıfladığını ve mevcut vakıanın hangi gerekçelerle kabullenildiğini de incelemeyi gerektirir.

Bu bölümde ele alınacak meseleler, işte bu fıkra ve kültürel çerçeve içerisinde değerlendirilecektir. Amaç, sosyal sorunların yalnızca görünen sonuçlarını ortaya koymak değil; bu sonuçların arkasındaki düşünceleri, toplumsal duyarlılığın değişimini, vakıacı yaklaşımın etkilerini ve bütün bunların İslâm ümmetinin hayatında meydana getirdiği sarsıntıları anlamaktır.

İslâm ümmetinin yaşadığı sosyal sarsıntıları anlamak, yalnızca toplumsal sorunları tespit etmekten ibaret değildir. Aynı zamanda Müslümanların hayatı değerlendirmede kullandıkları ölçülerin nasıl değiştiğini, zayıfladığını ve mevcut vakıanın hangi gerekçelerle kabullenildiğini de incelemeyi gerektirir.

Savrulan Gençlik

Gençlerin ve yeni nesillerin savrulması sorunu, bir toplum için ölüm kalım mesebesinde olan sorunlardan birisidir. Zira gençlik, geleceğin teminatıdır. Gençlerini koruyan ve nesillerini doğru esaslar üzerine yetiştiren bir toplum kalkınmaya, ilerlemeye ve yükselmeye namzettir. Aksi durumda olan toplumlar ise gerilemeye, çöküşe ve dağılmaya mahkûm olur. Bu sebeple İslâm, nesillerin korunmasına ve yetiştirilmesine büyük bir önem vermiş ve getirdiği nizamlarla yüzyıllar boyunca bu genç nesillerden liderler, komutanlar, âlimler, bilim adamları ve dünyaya ün salmış öncü şahsiyetler yetiştirmiştir.

Kendi sorunlarını dahi çözemeyen, yaşadığı boşluğu alkol ve uyuşturucu ile doldurmaya çalışan, oyun ve eğlence ile hayatı boşlayan, özentî ve boş hayaller ile kötü yollara düşen, hayatın zor, acımasız olduğunu ve artık kendilerine dar geldiğini düşünerek intihara kalkışan bir gençlik ile karşı karşıyayız.

Günümüze geldiğimizde ise kaybolan nesiller ve savrulan gençler sorunu devasa bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. Enkaz altında kalmış olan toplumun en büyük mağdurlarından ve yaşanan toplumsal depresyonlardan en çok etkilenen kesim şüphesiz ki gençlerdir. Özellikle laiklik ve Batı kültürü esası üzerine kurulmuş eğitim sistemi, başta genç nesiller olmak üzere toplumun her kesiminde devasa sorunlara yol açmıştır. Düşünmeye, sorgulamaya, okuyup araştırmaya ve üretmeye kıymet vermeyen, tarihine ve değerlerine yabancılaşmış, her türlü fikrî saldırıya karşı savunmasız, popüler kültür tarafından öğütölmüş, asosyal, apolitik, özgüvenini ve yaşama gayesini kaybetmiş bir gençlik ortaya çıktı.

Kendi sorunlarını dahi çözemeyen, yaşadığı boşluğu alkol ve uyuşturucu ile doldurmaya çalışan, oyun ve eğlence ile hayatı boşlayan, özentî ve boş hayaller ile kötü yollara düşen, hayatın zor, acımasız olduğunu ve artık kendilerine dar geldiğini düşünerek intihara kalkışan bir gençlik ile karşı karşıyayız. İnanca ilişkin şüpheler ve tereddütler yaşayan, sapkın ve saptırıcı fikirlerin, iman esaslarına yönelik alaycı ve gayri ciddi yaklaşımların kurbanı olan nesiller sorunu ile karşı karşıyayız.

Yine gelecek kaygısı, iş bulma zorlukları ve ekonomik sıkıntıların gençler üzerinde olumsuz etkisiyle hayata dair derin endişeler taşıyan, yaşadıkları yoğun stres ile genç yaşlarında antidepresan ilaçlara başlayan bir gençlik ile karşı karşıyayız.

Karşı karşıya kaldıkları bu sorunlar, aslında gençlerin bizzat ürettikleri sorunlar değil; toplumsal sorunların gençliğe yansımalarından ibarettir. Toplumun mayası aynı zamanda gençliğin de mayasıdır. Bundan dolayı gençliğin sorunlarını, toplumun genelinde yaşanan sorunlardan bağımsız olarak değerlendiremeyiz.

Eğer gençlerin dinî değerlerinden kopuşundan söz ediyorsak, aynı zamanda genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle bir bütün olarak toplumun da dinî değerlerinden uzaklaşmasından söz ediyoruz demektir. Ancak şu fark vardır ki; gençler, çevrelerinden ve yaşanan değişimlerden daha hızlı etkilenen, dönüşüme daha açık bir yapıya sahiptirler.

Bu sebeple, günümüzdeki seküler, yani dinden kopuk hayat tarzından öncelikli olarak etkilenen kesim gençlerdir. Toplumun karşı karşıya bulunduğu İslâm dışı inançlardan, fikirlerden ve duygulardan en fazla etkilenen kesim de yine gençlerdir. Müspet veya menfî, toplumda var olan fikirlerin benimsenmesine en açık kesim de yine gençlerdir.

Yani gençler, bir toplumun aynasıdır. Gençlere bakarak o toplumun içinde bulunduğu durumu ve gelecekte nasıl bir yöne evrileceğini büyük ölçüde tahmin edebilirsiniz.

İşte bundan dolayı gençliğin karşılaştığı sorun, topluma hâkim olan fikirler, duygular, yaşam tarzı, hayata bakış ve nizamlarla alakalı bir sorundur. Çünkü toplum, genciyle, yaşlısıyla, kadınıyla ve erkeğiyle içinde bulunan tüm insanları şekillendirir. Gençler ise bu noktada öncüdür, lokomotifir, en hızlı ve en yoğun etkilenen ve etkileyendir.

Dinden kopuk hayat tarzından öncelikli olarak etkilenen kesim gençlerdir. Toplumun karşı karşıya bulunduğu İslâm dışı inançlardan, fikirlerden ve duygulardan en fazla etkilenen kesim de yine gençlerdir. Müspet veya menfî, toplumda var olan fikirlerin benimsenmesine en açık kesim de yine gençlerdir.

İçki ve Uyuşturucu Batağı

Alkol ve uyuşturucu; başta gençler olmak üzere toplumun her kesimini içine çeken, suç oranlarının artmasına sebep olan ve birçok kötülüğün kaynağı konumunda bulunan sosyal bir bataklıktır. Bu bataklik üzerine inşa edilecek nesiller, aileler ve toplumlar; şiddetli sarsıntılar ve yıkımlarla karşılaşmaya mahkûmdur.

Çünkü alkol ve uyuşturucu; aklı örten, düşünceyi felce uğratan, duygu ve fikir bütünlüğünü bozan, sağlıklı kararlar alınmasına engel olan, suçlara ve türlü kötülüklere yol açan, neticede bütün toplumu ifsat eden ve İslâm'ın haram kıldığı münkerlerdendir. Maalesef bugün toplumda hem alkol hem de uyuşturucu kullanımında çok ciddi bir artış söz konusudur.

Türkiye'deki içki ve uyuşturucu batağının boyutlarını ortaya koymak için aslında istatistiksel verilere dahi ihtiyaç yoktur. Zira hemen herkesin yakın çevresinde, mahallesinde veya komşuları arasında bu batağa saplanmış kimseler bulunmaktadır. Bu bataklığın ne kadar büyüdüğünü toplumun hemen her kesimi yakından bilmektedir.

Ancak bu zarar ve kötülükleri bilinmesine rağmen, içkinin üretimi ve dağıtımı bizzat devlet tarafından yapılmakta, uyuşturucu ise sözde yasak olmasına rağmen lise çağındaki gençlerin dahi kolayca ulaşabileceği şekilde yaygınlaşmaktadır. Evet, ülkemizde uyuşturucu üretimi, dağıtımı ve kullanımı sözde yasaktır. Ancak bu yasaklara ve neredeyse her gün uyuşturucu operasyonları yapıldığına dair medyadaki haberlere rağmen uyuşturucu kullanım oranları sürekli artmakta ve kullanım yaşı sürekli düşmektedir. Hatta gençliğin önüne örnek ve rol model olarak sunulan, sözde sanatçı, futbolcu, youtuber vb. gibi ünlüler, sürekli uyuşturucu ve fuhuş operasyonları ile gündeme gelmektedir.

Türkiye'deki içki ve uyuşturucu batağının boyutlarını ortaya koymak için aslında istatistiksel verilere dahi ihtiyaç yoktur. Zira hemen herkesin yakın çevresinde, mahallesinde veya komşuları arasında bu batağa saplanmış kimseler bulunmaktadır. Bu bataklığın ne kadar büyüdüğünü toplumun hemen her kesimi yakından bilmektedir.

Bununla birlikte, tehlikenin ulaştığı boyutu daha somut bir şekilde gözler önüne sermek amacıyla bazı istatistiksel verileri burada paylaşmak istiyoruz.

Resmi Satış Verileriyle Türkiye Alkol Hacmi (Litre)

Tarım ve Orman Bakanlığı ve sektör analizi sunan bağımsız platformların piyasa raporları güncel makro verilerine göre:

- **Yıllık Toplam Arz:** Türkiye genelinde **2025 yılında piyasaya sürülen toplam alkollü içki miktarı 1,44 milyar litredir.** Bu rakam, ülke tarihindeki en yüksek yasal arz seviyelerinden biridir.
- **Kişi Başı Tüketim:** Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) standartlarına göre saf alkol cinsinden hesaplandığında, Türkiye’de 15 yaş üzeri nüfusta kişi başına düşen yıllık saf alkol tüketimi **yaklaşık 2 ila 2,5 litre** arasındadır. Türkiye bu oranla dünya ortalamasının altında yer alsa da tüketimin büyük bölümü nüfusun belirli bir kesimi tarafından gerçekleştirilmektedir. Düzenli alkol tüketen yaklaşık 17-20 milyon kişi dikkate alındığında, tüketim yoğunluğunun bu kesim arasında oldukça yüksek olduğu görülmektedir.

Genel Türkiye Nüfusuna Göre Uyuşturucu Oranı

- **Genel Nüfusa Oranı:** Emniyet Genel Müdürlüğü ve uluslararası uyuşturucu izleme raporlarına göre, Türkiye genel nüfusunda uyuşturucu madde kullanım yaygınlığı (hayat boyu en az bir kez denemiş olma oranı da dahil) **%3,1** seviyesindedir.
- **Uyuşturucu Bağımlılığı Bozukluğu:** Toplam nüfusun yaklaşık **%1,54’ü** doğrudan uyuşturucu madde kullanım bozukluğu (tıbbi/adli bağımlılık teşhisi) yaşamaktadır.
- **Adli Vaka ve Dosya Sayıları:** Adalet ve emniyet birimlerinin yansıyan verilerine göre, savcılıklardaki uyuşturucu kullanımına/suçlarına ilişkin dosya sayısı artış eğilimi göstermiş; 2023 yılında yaklaşık 674 bin olan dosya sayısı, 2024 yılında 784 bine yükselmiştir. Adalet Bakanlığı’nın açıkladığı son İstatistikler ve TBMM tutanaklarına yansıyan resmî verilere göre, Cumhuriyet Başsavcılıklarındaki uyuşturucuyla ilgili toplam dosya sayısı **2025 yılında 1 milyon sınırını aşmıştır.**
- 2019 yılında Türkiye genelinde 2 milyon adet yakalanan sentetik ecza, 2025 yılında **123 milyon adedin üzerine çıkmıştır.**

Parçalanın Aileler

Toplumsal enkazın oluşmasında en büyük paylardan birisi de dağılıp parçalanın ailelerdir. Zira aile, bir toplumun mayası ve topluma rengini veren boyasıdır. Aile; insanın beslenme, bakım, barınak, şefkat, sevgi ve merhamet gibi temel ihtiyaçlarının karşılandığı, fikrî, duygusal, sosyal ve fiziksel gelişiminin sağlıklı bir şekilde tamamlandığı, sonraki nesillere inanç, kültür ve değer yargılarının aktarıldığı birincil yerdir. Çocuk ilk eğitimini ve yaşama dair ilk ölçülerini ailede alır. Yani sağlıklı, güçlü ve şahsiyetli bir çocuk yetiştirmenin yolu aileden geçer. Dolayısıyla bu hakikatin kavranılamadığı ve ailenin öneminin göz ardı edildiği toplumlarda, nesiller ifsat olur ve toplumsal bağlar zayıflar.

Aile, toplumun özü ve temelini oluşturduğundan dolayı İslâm, evliliğe, aile kurumuna, aile bireyleri arasındaki ilişki ve bağlara -Kur'an'ın tabiriyle "sıla-ı rahim"- büyük önem vermiş ve onları bir hayat nizamı olarak mükemmel bir şekilde düzenlemiştir. Allah ve Rasul'un hükümleriyle kale gibi korunmuş aile; huzur, saygı ve sevgiyi içinde barındırmış, her açıdan sağlıklı nesillerin yetişmesini sağlamıştır.

Ancak Batılılaşma, modernleşme ve çağdaşlaşma adına Batı'dan ithal edilen fikirler, ölçüler, kanunlar ve nizamlar; hayatın doğal akışını ve fıtrî çehresini değiştirerek her alanda tahribata yol açtığı gibi, bir kale gibi korunması gereken aile mefhumunda da büyük yıkımlara sebep olmuştur. Aile, zamanla esaslarını İslâm'ın oluşturduğu değerlerden uzaklaştırılmıştır.

Aileye bakış değişti; evlilikler azaldı, boşanmalar arttı ve sorunlar çoğaldı. İtibarını, saygınlığını, akrabalık bağlarını, dostluğunu, sevgisini ve merhametini yitirmiş birey yığınları oluşmaya başladı.

Batılı kapitalist ideolojinin "ferdiyetçilik" anlayışı yaygınlaştı. Planlı ve örgütlü bir şekilde film ve diziler aracılığıyla; "aşk", "arkadaşlık", "ihamet", "aldatma", "yalnız kadınlar", "babası belirsiz çocuklar", "kadın-erkek eşitliği", "kariyer ve zenginlik peşinde koşma", "sosyete hayatı" ve "özgürlük" gibi temalar üzerinden evlilik dışı ve nikâhsız birliktelikler, hatta günümüzde eşcinsel ilişkiler normalleştirildi.

Bu tür gayri ahlâkî ilişkiler; sözde sanatçılar, aktörler, rol model hâline getirilen şahıslar ve sosyal medya fenomenleri eliyle; kültür, sanat, çağdaşlık ve modernite adına topluma pazarlandı. İnsani ve ahlâkî yozlaşmanın bir sonucu olarak şiddet, taciz, zina, tecavüz ve benzeri toplumsal problemler katlanarak arttı.

"Toplumsal cinsiyet eşitliği" ve "LGBT" sloganları üzerinden çeşitli sapkın anlayışlar yaygınlaştırılmaya başlandı. Alınan bütün tedbirlere, koruma kanunlarına ve sığınma evlerine rağmen kadına yönelik şiddet ve hatta kadın cinayetleri artarak devam etti.

"Büyük aile" kavramı zamanla "çekirdek aile"ye dönüşürken, ufukta beliren yeni tehlike ise ebeveysiz ve çocuksuz aile modelleri olmaya başladı.

Bütün bunların neticesinde, mutlu ve huzurlu yuvaların sayısı her geçen gün azalırken; aile mefhumu ve aile yapısı, tarihinin belki de en şiddetli sarsıntılarından biriyle karşı karşıya kaldı.

Batılı fikir ve nizamların tahakkümü neticesinde aile, ahlak, namus, edep, hayâ, eşe ve aileye bağlılık, çocuk eğitimi gibi kavramlara topyekûn savaş açıldı. Çıkarılan kanun ve yönetmelikler, imzalanan anlaşma ve sözleşmeler, “Kadın ve Demokrasi Vakfı [KADEM]”-nin başı çektiği benzeri kurumların eliyle yürürlüğe sokulan plan ve projeler hep aile mefhumunun tahrip edilmesi ve enkazın daha da derinleşmesine neden oldu. Evliliğin önüne engeller konulurken, evlilik dışı ilişkilerin önü açıldı. Ülkemizde ve tüm dünyada evlilikler dramatik ölçüde azalırken boşanmalar mahkemelerin en popüler konuları arasında yer aldı. Aile kurumuna yönelik saldırılar, küresel çapta, özellikle Müslüman toplumlar arasında sistematik bir kampanyaya dönüştü. Bu saldırılar ve kifayetsiz politikalar neticesinde evlilik oranları hızla düşerken, boşanma oranları artmakta ve toplum her geçen gün yalnızlaşmaktadır.

Boşanma Verileri

Evlenme Verileri

Yalnız Yaşayan Bireyler ve Hane Yapısı

Artan Suç Oranları ve Kaybolan Emniyet

Toplumsal çöküşe sebep olan sosyal sarsıntılardan biri de suç ve suçluluk oranlarındaki astronomik artışla birlikte, emniyet, güven ve huzur duygusunun neredeyse tamamen yitirilmesidir. Sokaklarımız, güven ve emniyet ortamı olmaktan çoktan çıkmış, adeta suç mahallerine dönüşmüştür. Artık insanlar kendilerini emniyet içinde hissetmemektedir.

Yolda yürürken bir kişinin elinde silah veya bıçakla karşınıza çıkması, trafikte yaşanan yol verme tartışmalarının şiddetle sonuçlanması, evinize veya iş yerinize giren hırsızların yılların birikimini bir anda çalması, komşular arasında çıkan kavgaların ya da çete çatışmalarının ortasında kalmanız, çocuğunuzun okulda akran zorbalığına veya silahlı bir saldırıya maruz kalması, bir anda kendinizi dolandırıcılık şebekelelerinin kurduğu bir tuzağın içinde bulmanız ve bunlara benzer birçok suç hadisesiyle karşılaşmanız, neredeyse sıradan ve olağan bir hâl almıştır.

Suç ve şiddet olayları o kadar yaygınlaşmış ve artmıştır ki bu durum, mahkemelelerin iş yükü altında âdeta kilitlenmesine, cezaevlerinin ise kapasitesini aşacak derecede dolup taşmasına sebep olmuştur. Yüzyıllar boyunca güven ve emniyet toplumu olarak bilinen bu toplum, maalesef bir suç toplumuna dönüşme sürecine girmiştir.

Herkesin cevabını aradığı soru ise şudur: “Nasıl bu hâle geldik?”

Eğer bu sorunun cevabını tek bir cümlede özetlemek gerekirse, en çarpıcı ifadelerden birini büyük âlim ve mütefekkir Takiyuddîn en Nebhânî'nin şu sözünde buluruz:

Suç ender görülüyorsa insan, sık görülüyorsa nizam bozuktur.

Evet suç ve şiddet olaylarının bu kadar artmasındaki temel etken, uygulanan nizamlar ve tatbik edilen sistemdir. Batılı, laik, kapitalist sistemin kendisi suç ve suçlu üretmekte, insanlıktan çıkardığı toplumları, sahip olduğu çürümüş değerler, telkin ettiği ifsat edici ölçüler ve tatbik ettiği gayriinsani sistemler ile sürekli suça teşvik etmektedir. Aslında herkesin bildiği ve derinden hissettiği bu gerçeği biraz daha gözler önüne sermek için sadece temel birkaç istatistiğe bakmak yetecektir.

Adalet Bakanlığı ve TÜİK tarafından açıklanan resmî verilere göre, Türkiye genelinde adli birimlere intikal eden dosya sayısında ve suç çeşitliliğinde son yıllarda dikkat çekici bir artış eğilimi gözlemlenmektedir.

Genel Adli Yük ve Soruşturma Dosyaları

 Şüpheli ve Suç Kaydı 16.773.000 şüpheli 24 milyondan fazla suç kaydı Her 5 kişiden 1'i	 Savcılık Dosyaları 11.671.000 dosya ↑ %57,7 artış 2016'dan bu yana - Son 10 yıl	 Ceza Mahkemesi Yüğü 3.845.000 dosya ↑ %58,4 artış 2025 - Son 10 yıl
---	--	---

En Çok Artan ve İşlenen Suç Türleri

Türk Ceza Kanunu (TCK) kapsamında yürütülen soruşturmalarda ilk sıralarda **malvarlığına karşı suçlar, hürriyete karşı suçlar ve şerefe karşı suçlar** yer almaktadır. Öne çıkan detaylar şöyledir:

- **Dolandırıcılık:** Son dönemde en hızlı yükselen alanlardan biridir. Dolandırıcılık suçlarına yönelik dosya sayısı yıllık bazda **%18 artarak** 1 milyon 144 bin 287'ye ulaşmıştır.
- **Uyuşturucu:** Uyuşturucu imal ve ticareti suç kapsamındaki dosyalar bir önceki yıla göre **%11 artış** göstermiştir.
- **Mağduriyet Türleri:** TÜİK'in 15 yaş ve üzeri nüfusla yaptığı saha araştırmasına göre, vatandaşların son bir yılda en çok maruz kaldığını beyan ettiği suçlar; sırasıyla **taciz (%4,6), bilişim suçları (%3,5) ve tüketici dolandırıcılığı (%2,8)** olmuştur.

Çocuk Suçluluğu: Cumhuriyet başsavcılıklarında soruşturma evresinde bulunan ve “**suça sürüklenen çocuk**” olarak tanımlanan dosyalardaki çocuk sayısı **330 bin 496** olarak kayıtlara geçmiştir.

Aile İçi Şiddet Kararları: 6284 sayılı Kanun kapsamında aile içi ve kadına yönelik şiddet olaylarında önleyici tedbir kararlarında rekor artış sürmüştür; **1 milyon 47 bin kişiye yönelik** toplamda 1 milyon 487 bin önleyici tedbir kararı verilmiştir.

Malvarlığına / Mala Yönelik Suçlar

Türkiye genelinde savcılıklarda işlem gören dosyalar içinde niceliksel olarak en büyük grubu **2 milyon 460 binden fazla dosya** ile malvarlığına karşı işlenen suçlar oluşturmaktadır.

- **Dolandırıcılık:** Son yılların en keskin artış gösteren suç türüdür. Adalet İstatistikleri raporuna göre dolandırıcılık suçları yıllık bazda **%18 artarak 1 milyon 144 bin 287 soruşturma dosyasına** ulaşmıştır. Dijital bankacılık ve tüketici dolandırıcılığı bu artışın ana itici gücüdür.
- **Hırsızlık:** Cumhuriyet başsavcılıklarında en çok karşılaşılan suçlardan biridir. Yıllık bazda doğrudan dava aşamasına geçen net dosya sayısı **88 bin 439** olarak kaydedilmiştir.
- **Yağma (Gasp):** Mala yönelik en ağır suç olan yağma (gasp), dosya yoğunluğu olarak hırsızlığa kıyasla daha düşüktür. Ancak genel trend endeksinde bakıldığında yağma suçlarındaki artış katsayısının **126 endeks puanına** ulaştığı ve geçmiş baz yıllara göre artış eğiliminde olduğu görülmektedir.

Can ve Bedene Yönelik Suçlar

- **Kasten Öldürme (Cinayet):** İçişleri Bakanlığı ve adli tıp verilerine göre, Türkiye’de **bir yıl içinde** gerçekleşen net kasten öldürme vaka sayısı **1.764** olarak kayıtlara geçmiştir. Dikkat çeken en çarpıcı veri, bu cinayet vakalarının 266’sının failinin “suça sürüklenen çocuklar” olmasıdır.
- **Kasten Yaralama:** Bedene yönelik suçlar arasında en yüksek hacme sahip olanıdır. Toplumsal şiddet eğilimindeki yükselişle beraber, yaralama suçlarında geçmiş yıllara oranla **%68’lik bir artış** yaşandığı rapor edilmiştir.

Cinsel Dokunulmazlığa Karşı Suçlar ve Taciz

Adli sicil kayıtlarına geçen dosya sayıları ciddi bir hacme ulaşmış durumdadır:

- **Cinsel Taciz:** Yıl içinde adli birimlere intikal eden net cinsel taciz dosya sayısı **59 bin 490**’dır.
- **Çocukların Cinsel İstismarı:** Bu kategoride savcılıklarda işlem gören ve dava aşamasına taşınan dosya sayısı **57 bin 324** olarak açıklanmıştır.
- **Cinsel Saldırı:** Yetişkinlere yönelik cinsel saldırı suçlarının soruşturma endeksi ise **121 puana** yükselerek **%64’lük bir artış** eğilimi yakalamıştır.

Yitirilen Adalet Duygusu

Adaletli olmayı ve adaleti ayakta tutan şahitler olmayı emreden bir dinin mensuplarının yaşadığı toplumlarda, en güçlü duygunun ve en öncelikli talebin “adalet” olması gerekirken, maalesef bugün adalete duyulan güven neredeyse tamamen tükenmiştir. Yapılan kamuoyu araştırmalarında, “Adalete güveniyor musunuz?” sorusuna katılımcıların %70’i “Hayır” cevabını vermiştir. Adalete yönelik toplumsal güvensizlik, bizzat adalet bakanları ve adli kurumların başkanları tarafından da açıkça dile getirilmektedir.

İnsanlar yargıya güvenmiyor ve yaşadıkları coğrafyada adaletin var olduğuna inanmıyorlar. Adaletin bulunmadığını düşünen bir toplumun, adaleti kendi imkânlarıyla sağlama yoluna yönelmesi kaçınılmazdır. Dolandırılan ve yıllarca alın teriyle kazandığı birikimleri elinden alınan insanlar, kendilerini dolandıran kişilerin sokaklarda serbestçe dolaştığını gördüklerinde adaleti bizzat tesis etme yoluna başvurmakta; böylece bir suç, başka suçları doğurmaktadır. Yine bir suçun mağduru olan kimselerin, âdil bir netice çıkacağına güvenemedikleri için mahkemelere başvurmak yerine mafya ve çetelere yöneldikleri; bunun da suç örgütlerinin yaygınlaşmasına sebep olan etkenlerden biri olduğu bilinmektedir.

Aynı şekilde nüfuz sahibi olanların, adamı olanların, parası olanların işlediği suçların yanına kâr kalması, bir şekilde cezadan kurtulması, adalete olan güveni elbette sarsmaktadır.

Günümüzde hukuki süreçlerin gecikmesi de kangren olmuş sorunlardan biridir. Mahkeme safahatının hantal bir şekilde uzaması, basit işlemlerin dahi aylar sürmesi, kurumlardan talep edilen bilgi ve belgelerin mahkemeye ulaşmaması, hâkim eksikliği gibi daha birçok nedenden ötürü yargılama süreleri akıl almaz bir şekilde uzamaktadır.

İnsanlar yargıya
güvenmiyor ve
yaşadıkları coğrafyada
adaletin var olduğuna
inanmıyorlar. Adaletin
bulunmadığını
düşünen bir toplumun,
adaleti kendi
imkânlarıyla sağlama
yoluna yönelmesi
kaçınılmazdır.

Batı'dan ithal edilen ceza kanunlarıyla ve birkaç yılda bir sürekli değiştirilmek zorunda kalınan, dolayısıyla yamalı bohçaya dönmüş mevcut kanunlarla verilen yargı hükümlerinin insanlarda, “adalet yerini buldu” duygusunu oluşturmaması ve adalete güveni tesis etmesi asla mümkün değildir.

Geciken adalet, adalet olmadığı gibi; Batı'dan ithal edilen ve insan fıtratına aykırı kanunlardan doğan mahkeme kararları da adalet değil, zulümdür. Zulüm ve haksızlık içeren mahkeme süreçlerinden ve kararlarından hiç kimse razı ve memnun olmamaktadır. Öyle bir adalet sistemi hüküm sürmektedir ki; mağdurlara, mazlumlara ve onların yakınlarına zulmettiği gibi, karşı taraftaki şüpheli, sanık ve hatta suçluların ailelerine dahi zulmetmektedir.

Unutulmamalıdır ki, adalete güvenin kalmadığı bir toplumda hiç kimse güvende değildir. En başta alelacele kararlarla Batı'dan ithal edilen ceza kanunlarıyla ve birkaç yılda bir sürekli değiştirilmek zorunda kalınan, dolayısıyla yamalı bohçaya dönmüş mevcut kanunlarla verilen yargı hükümlerinin insanlarda, “adalet yerini buldu” duygusunu oluşturmaması ve adalete güveni tesis etmesi asla mümkün değildir.

Kendi Değerlerine Yabancı Toplum

Yüzyıllar boyunca insanlık, Allah ile olan bağımlı yitirmiş ve vahiy ile irtibatını koparmış bir şekilde en aşağılık bir hayatı yaşamaya mahkûm edilmişti. Allah'tan başka sahte rabler ve ilahlar edinenek, küfrün karanlıklarında bocalarken, aynı zamanda hayvanlardan daha aşağı bir seviyede yaşam sürüyordu. İnsan,

hayata ve topluma dair hiçbir değeri ve kıymet ölçüsü kalmamıştı. Hak ile batıl birbirine karışmış, doğruya ulaşmak neredeyse imkânsız bir hale gelmişti.

İşte yeryüzü böyle bir karanlığın altında ve insanlık böyle bir değersizlik çukurunda iken, bir Ramazan gecesinde inen ilk vahiy ile büyük bir değişimin ilk adımı atılmıştı. Yolunu şaşırmış olan insanlara, yolunu gösterecek olan hidayet ve kılavuz, doğru ile yanlış ayırt edecek Furkan ve her şeyin değerini ve kıymetini ortaya koyan apaçık deliller içeren Kur'an vahyedilmeye başlanmıştı.

Böylece insanlığın vahiyle kopan bağları yeniden bağlandı. İnsanlığın kaybettiği tüm değerler yeniden insanlığın önüne konuldu. Âlemlerin rabbi olan Allah *Subhanahu ve Teâlâ*'ya kulluk etme inancı, her şeyin esası ve temeli olarak tesis edildi. Üstünlüğün sadece Allah'a olan bağlılık ve takvada olduğu bir değerler toplumu inşa edildi.

Allah Rasulü'nün getirdiği bu değerlere Müslümanlar yüzyıllar boyunca sıkı sıkıya sarıldılar. Bu değerler ile tüm insanlığa liderlik ve önderlik yaptılar. Kendileri üzerinde Rasul'ün şahitliği gibi, onlar da tüm insanlar üzerinde şahitler oldular.

İşte yüzyıllar boyunca İslâm ümmeti sahip olduğu bu değerler ile yükseldi ve yükseldi. Ta ki birbirini takip eden karanlık günler gelene kadar. Bunlar öyle karanlık günlerdi ki, artık vahyin kılavuzluğu ve rehberliği terk edildi. Yollarını aydınlatan ilahi bir nur olan Kur'an, hayattan uzaklaştırıldı. Hak ile batılı birbirinden ayıran Furkan'ın ölçüleri terk edildi. İnsanların aciz akıllarından çıkan ölçüler ihdas edildi. Vahyin rehberliğinin yerine Batı'nın rehberliği tesis edildi. Kur'an'ın getirdiği değerler yerine, Batılıların koyduğu değerler yüceltilti. Ve neticede İslâm ümmeti, çok hızlı bir şekilde tüm kazanımlarını kaybetti. Hızlı bir düşüşe sürüklendi. Zilleti ve aşağılanmayı iliklerine kadar hissetti.

Artık yüzyıllar boyunca sıkı sıkıya sarıldıkları bu değerleri yitirdikleri gibi, kendilerini insanlar arasındaki en hayırlı ümmet yapan bu değerlere yabancılaştılar ve hatta bazıları bu değerlere düşmanlık besler hale geldiler.

İslâm'a bağlılık, takva, iyiliği emredip kötülükten nehyetme, mazlumun yanında olup zalime engel olma, adil şahitlik, en yüce ahlaki meziyetler, kardeşlik, güçlü aile bağları, sila-i rahim, tevekkül, haya, vahdet, başkasını kendi nefesine tercih etmek, düşünme korku dosta güven vermek, izzet, iffet ve nice yüce değerler yıkılıp gitti. Tüm bu yüce değerlerin yerini menfaatçilik, fırsatçılık ve maddiyatçılık gibi Batılı süfli ilkeler aldı. İslâm'ın bizlere kazandırdığı tüm değer ve ölçüler kayboldu ve günümüz toplumunda mumla aranır bir hale geldi.

İslâmsız ve Seküler Yaşam

Yaşadığımız toplumda inançsızlığın ve İslâm dışı inançların hızla yayıldığını görmek için bu konuda yapılmış araştırma ve istatistiklere bakmaya gerek dahi yoktur. Sadece yakın çevremize ve muhitimize bakmamız yeterlidir. İnanca ilişkin şüphe ve tereddütler, sapkın ve saptırıcı fikirler, iman esaslarına yönelik alaycı ve gayri ciddi yaklaşımlar, herkesin dikkatini çekecek derecede açık ve yaygın hâle gelmiştir.

Bununla birlikte, bu konuda yapılan toplumsal araştırmalar meselenin vahametini daha da gözler önüne sermektedir. Sonuçlara bakıldığında, Türkiye toplumunun her geçen gün hızla inancını yitirdiği ve kendisini İslâm inancı dışında tanımlayan yahut İslâm'ı inkâr edenlerin oranının giderek arttığı görülmektedir. Bu durum, sanıldığının aksine, sadece gençler ve yeni nesille sınırlı değildir. Aksine, her yaş grubunda ve toplumun bütün kesimlerinde ciddi bir artış söz konusudur. Ancak gençler arasındaki tablo çok daha vahim görünmektedir.

İslâm hayatımızdan
çıkınca, dinden uzak,
seküler bir hayat
anlayışı bu boşluğu
doldurdu. Müslümanca
bir hayat nizamı yerine
Batılı ideolojilerin
öngördüğü yaşam
biçimi, modern hayatın
vazgeçilmez gereği
şeklinde sunuldu.

Toplumsal olarak inancımızı kaybetmenin yanı sıra, inananlar arasında süregelen bir inanç erozyonuyla da karşı karşıyayız. Kalbinde İslâm akidesini, dilinde kelime-i Tevhid'i taşıyan birçok Müslümanı dahi bu akide ve inanç hareketine geçirmemekte; düşüncelerine yeterince tesir etmemekte ve davranışlarına gereği gibi yansımamaktadır. İnancının gereği olarak tepki göstermesi gereken durumlar karşısında ise izahı güç bir duyarsızlık hâli sergilemektedir. Olup bitenler, onun kalbinde en ufak bir rahatsızlığa dahi sebep olmamaktadır. İnancına aykırı fikir ve hükümlere karşı harekete geçmemekte, bu durumu değiştirmeye yönelik herhangi bir adım atmamakta ve inancı da onu buna sevk etmemektedir.

Artık herhangi bir konuda bir fikre sahip olduğunda, bu fikir ve kanaatin inancına uygun olup olmadığını sorgulamaz hale gelmekte, laiklik düşüncesinin adeta bir pratiği gibi inancını hayattan izole etmektedir. Bununla birlikte ölümden sonrasıyla ilgili düşünceleri de berraklığını yitirmiştir. Kıyamet ve Hesap Günü, insanların hayatlarını yönlendiren temel hakikatler olmaktan uzaklaşmıştır. Allah'ın azabına dair korku onları sarsmadığı gibi, Allah'ın rızasını kazanma gayesi de birçok insan için en yüce hedef olma vasfını neredeyse kaybetmiştir.

Yine İslâm akidesi; İslâm kardeşliği bağı ile yeryüzündeki tüm Müslümanları birbirine bağlayan en kuvvetli bağ olma özelliğini çok-

tan kaybetti. Oysa Allah *Subhanehu ve Teâlâ* ırkları, renkleri, memleketleri ve milletleri farklı da olsa Müslümanları tek bir ümmet kılmıştı. Allah Rasulü bizleri; devletleri bir, toprakları bir, savaşları ve bayrakları bir olan tek bir ümmet olarak vasfetmişti. Fakat maalesef İslâm öncesi dönemde olduğu gibi birbirine düşman milletlere ve kavimlere ayrıldık. Milliyetçilik ve vatancılık naraları atmaya başladık. Tek bir ümmet ve toplum olmak yerine ulus devletlere ve ayrı milletlere bölündük. Hatta topluluk ve cemaat olma vasfımızı dahi kaybederek fertlere ve çeşitli fraksiyonlara dönüştük.

İşte sahip olduğumuz İslâm akidesinin; bu şekilde hayat ile hayatın nizamları ile ve hayatın bağları ile ilişkisi kopunca, Müslümanlar olarak âdeta savunmasız ve çaresiz bir halde bitkisel hayata girdik. Çünkü İslâm akidesinin hayat ile bağı, şah damarımız gibidir. Eğer bir toplum kendisine hayat veren temel düşüncesi olan inancını kaybedecek veya inancına bağlılıkta gevşeklik gösterecek olursa sonunda ölüm veya bitkisel hayat mukadder olur. Ebediyen yok olup tarihin derinliklerine gömülme tehlikesiyle karşı karşıya kalınır.

Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'nın haram kıldığı ve yasakladığı ne kadar münker varsa günümüzde bunların hepsi “çağdaşlık” adı altında aleni ve serbest bir durumdadır. Hatta bu haramların birçoğu ya devlet eliyle bizzat uygulanmakta ya da güvence altına alınmaktadır. Böylece ferdi, aileyi, nesli ve toplumu ifsat eden münkerler hızla yayılmaktadır. Toplumu münkerlere karşı koruması gereken devlet aygıtı ise, münkerlerin kaynağı ve koruyucusu hâline gelmiştir. İslâm'ın yasakladığı haramlar, münkerler, ahlaksızlıklar ve kötülükler aleni bir şekilde yayılmakta; zamanla normalleşmekte ve toplum tarafından kanıksanmaktadır.

İslâm hayatımızdan çıkınca, dinden uzak, seküler bir hayat anlayışı bu boşluğu doldurdu. Müslümanca bir hayat nizamı yerine Batılı ideolojilerin öngördüğü yaşam biçimi, modern hayatın vazgeçilmez gereği şeklinde sunuldu. Bir yandan Batı düşüncesi olabildiğince kutsanıp yüceltilirken diğer yandan İslâm kültürü, tarihi ve hadâratı küçümsenip kötülendi. İslâm, diğer dinler gibi hayattan kopuk ve yalnızca ibadetlerden ibaret bir din olarak gösterilmek istendi. Kalemi ve kelamı Batı'nın kültürü etkisinde kalan yerel aktörlerin eliyle İslâm'ın bugün karşılaşılan sorunlara çözüm üretmekte yetersiz kaldığı algısı var edildi. İslâm'ın bir hayat nizamı olarak uygulanması örnekliğinden mahrum olan insanlar da kolaylıkla bu dinin (İslâm'ın) sorunlarını çözemediğine inanır ve kolay bir şekilde dinden uzaklaşır olmuştur.

Tüm bu yıkıcı süreçlerin sonucunda fikirlerimizi, hedeflerimizi ve kararlarımızı İslâm değil Batı düşüncesi belirler oldu. Sevinçlerimizi ve öfkelerimizi, umutlarımızı ve korkularımızı, kısıcası duygularımızı Batılı düşünceler yönlendirir oldu. Kamuoyu ve atmosferlerimiz İslâm'dan uzak küfür fikirleriyle doldu.

Velhasıl kendimizi manadan, hakikatten, maneviyattan kopuk, boş, anlamsız ve İslâmsız, seküler bir hayatın pençesinde bulduk.

EKONOMİK SARSINTILAR

Toplumsal yıkıma sebep olan sarsıntılardan üçüncüsü de ekonomik sarsıntılardır. Zira ekonomi, insanlar arasındaki ilişkileri en fazla belirleyen unsurlardan biri olduğu gibi, Batılı kapitalist ideolojinin toplumları en derinden etkilediği ve insanları en yoğun şekilde ifsat ettiği alanlardan biridir.

“Ekonomik sarsıntılar” denildiğinde, insanların aklına ilk olarak uygulanan kapitalist ekonomi politikalarının sonucu olan ve yıllardır devam eden ekonomik krizler gelmektedir. Ancak biz burada, artık bir Türkiye gerçeği hâline gelen ve bir türlü çözülemeyen enflasyon, hayat pahalılığı, işsizlik, milletin belini büken vergiler ve faturalar, tükenme noktasına gelen tarım ve hayvancılık ile gelir dağılımındaki adaletsizlik gibi ekonomik sorun alanlarından bahsetmeyeceğiz.

Burada özellikle, insanları bir bataklık gibi içine çeken, toplumu içten içe çürüten, Müslümanların yaşadığı beldelerde asla görülmemesi gerektiği hâlde neredeyse herkesi kuşatan, Allah’a karşı büyük bir isyanın ve toplum olarak İslâm’dan ne kadar uzaklaştığımızın göstergesi olan sarsıntılardan birkaçını ele alacağız.

Faiz

“Bir dünya gerçeğidir ve onsuz bir ekonomi düşünülemez” gibi süslü ve saptırıcı sözlerle meşrulaştırılmaya çalışılan faiz; girdiği toplumları içten içe çürüten, reel ekonomiyi, üretimi, istihdamı sekteye uğratan, insanların çaresizliğinden ve hırslarından faydalanarak halkın emeğini sömürmenin en önemli unsurlardan biridir.

Faiz, insanlık tarihi boyunca sömürge ve köleleştirmenin temel unsuru olmuştur. Bâbil ve Asur uygarlıkları gibi kadim uygarlıklarda faizli işlemler, borç köleliğinin yaygınlaşmasına sebep oluyordu. Tefeciler borç verdiği kişilerden alacaklarını tahsil edemediklerinde o kişiyi köle pazarında satar ve elde ettiği parayla alacağını alırdı. Borçlu kimse ise bundan sonraki hayatını köle olarak devam ettirirdi. Aynı durum Atina ve Sparta gibi eski Yunan şehirlerinde de vardı.

Günümüzde ise faiz, fiili kölelik şeklinde olmasa da insanları köle gibi çalışmaya mecbur bırakan ve çoğu zaman temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamayacakları bir gelir düzeyine mahkûm eden ekonomik bir düzen ortaya çıkarmaktadır.

İslâm şeriatı faizi kesin bir şekilde yasaklamıştır. Faiz oranı az veya çok olsun, faizden elde edilen mal her halükârda haramdır. Faizden elde edilen malı sahiplenmeye kimsenin hakkı yoktur. Alınan faizler, -eğer biliniyorsa- sahiplerine iade edilmelidir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ
“Faiz yiyenler, ancak şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar. Bu, onların, ‘Alışveriş de faiz gibidir.’ demelerinden dolayıdır. Oysa Allah alışverişi helal, faizi haram kılmıştır. Bundan böyle kime Rabbinden bir öğüt gelir de (o öğüte uyarak) faizden vazgeçerse, artık önceden aldığı onun olur. Durumu da Allah’a kalmıştır (Allah onu affeder.) Kim tekrar (faize) dönerse, işte onlar cehennemliklerdir. Orada ebedi kalacaklardır.” [Bakara Suresi 275]

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتِغُوا فَلَئِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ الرِّبَا فَرِيقٌ مِنْكُمْ لَيُضْلَعْنَ عَنْ رِقَابِهِمْ فِي يَوْمٍ ذُو عِلَّةٍ أُولَئِكَ الَّذِينَ هُمْ يُغْنِي اللَّهُ عَنْهُمْ الْفَيْسُ الَّذِي كَانُوا كَاتِبِينَ
“Ey iman edenler! Allah’tan korkun. Eğer iman etmişseniz, faizden geri kalan kısmı bırakın. Eğer böyle yapmazsanız, Allah ve elçisiyle savaşa girdiğinizi bilin. Tevbe ederseniz ana malınız sizindir. Ne zulmedilirsiniz ne de zulme uğrarsınız.” [Bakara Suresi 278-279]

İnsanların servetlerini ve emeklerini sömüren, ekonomileri altüst eden, bir avuç zenginin servetini haksız kazançlarla artırmasına zemin hazırlayan ve “Allah ve Rasulü’ne savaş açmak” şeklinde nitelendirilerek en büyük günahlardan biri sayılan faiz, maalesef günümüzde en yaygın haramlardan biri hâline gelmiştir. Daha yakın bir geçmişte, parklardaki bankalarda faiz reklamı bulunduğu gerekçesiyle o bankalara dahi oturmayan dedelerin torunları, bugün faizli işlemler için bankaların müdavimleri hâline gelmiştir. Faiz belasının girmediği ev ise neredeyse kalmamıştır.

Türkiye, faizli kart sayısı bakımından Avrupa pazarında **ilk sırada** yer almaya devam etmektedir. Yaşam maliyetlerinin artışı ve enflasyonist baskılar, hanelerin günlük harcamalarında karta bağımlılığını en üst seviyeye taşımıştır.

- **Toplam Kart Sayısı:** Bankalar arası Kart Merkezi (BKM) verilerine göre, Türkiye'deki toplam kredi kartı sayısı **151,7 milyon adede** ulaşmıştır. Banka kartları (223,2 milyon) ve ön ödemeli kartlarla (101,2 milyon) birlikte toplam kart ekosistemi **476 milyon adedi** aşmıştır.

- **Aktif Borçlu Sayısı:** Türkiye Bankalar Birliği (TBB) Risk Merkezi verilerine göre, bireysel kredi veya kredi kartı borcu bulunan aktif kişi sayısı **44,2 milyon** ile rekor seviyededir. Bu veri, ülkedeki her iki kişiden birinin bankalara borçlu olduğunu göstermektedir.

- **Toplam Borç Hacmi:** Bireysel kredi ve kredi kartı toplam borçları **7 trilyon TL** sınırına dayanmıştır. BDDK bültenlerine göre, bunun **3,44 trilyon TL'sini** doğrudan bireysel kredi kartı borçları oluşturmaktadır. Bu kart borçlarının 1,33 trilyon TL'si taksitli, 2,1 trilyon TL'si ise taksitsiz harcamalardan oluşmaktadır.

“Ekonominin bel kemiği” olarak görülen faiz uygulamasının Türkiye ekonomisine verdiği zarar ve tahribat ise şu veriler ışığında net bir şekilde görülmektedir.

Türkiye'nin **2005-2025** dönemini kapsayan son 20 yılda faize aktardığı toplam para yaklaşık **620 milyar dolar** seviyesine ulaşmıştır. Bu tutarlara belediyelerin ve özel sektörün kendi borç faizleri dahil değildir.

Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın resmi bütçe verilerine göre, **2026 yılı** Merkezi Yönetim bütçesinde toplam faiz giderleri için ayrılan ödenek **2 trilyon 741 milyar 656 milyon TL'dir**. Bu da Türkiye'nin 2026 yılında **saniyede tam 86.937 TL** (yaklaşık **1.903 dolar**) faiz ödemesi gerçekleştirdiği anlamına gelmektedir.

Hazine'nin 2026 yılı Borçlanma ve Finansman Programı detaylarına bakıldığında; 2026 yılında toplam 5 trilyon TL'lik iç borç servisinin **2,7 trilyon TL'si anapara, 2,34 trilyon TL'si ise doğrudan iç borç faiz ödemelerinden** oluşmaktadır. Yani sadece iç borç faizleri için **saniyede 74.200 TL** ödenmektedir.

Yine aynı program kapsamında Merkezi Yönetim'in 2026 yılındaki dış borç faiz ödemesi yaklaşık **7,5 milyar dolar** (bütçe karşılığı ~358 milyar TL) olarak öngörülmüştür. Bu veri doğrultusunda, dış borç faizleri için tek başına **saniyede 238 dolar** (günümüz karşılığıyla saniyede **11.350 TL**) ödenmektedir.

Sonuç olarak; Merkez Bankası'nın, belediyelerin ve özel sektörün dahil edilmediği sadece kamu yönetiminin iç ve dış borç faizleri için **saniyede toplam 86.937 TL** bütçeden çıkmaktadır. Türkiye'nin toplam brüt dış borç stoku ise 2026 yılı 2. çeyrek verileri itibariyle zirvesine ulaşarak **538 milyar 956 milyon dolar** olarak gerçekleşmiştir.

Görüldüğü gibi faiz, reel ekonominin de başlıca düşmanıdır. Alın teri dökmeksizin, emek harcamaksızın paradan para kazanmak isteyenler, yatırım yapmak, istihdam oluşturmak yerine paralarını bankalarda saklamakta ve karşılığında faiz almaktadır. BDDK'nın Eylül 2026 sonu verilerine göre, Türkiye'deki bankaların **Türk lirası cinsinden vadeli hesaplarında tam 16 trilyon 894 milyar TL** bulunmaktadır. Aynı tarihteki **yabancı para (döviz) cinsinden olan vadeli hesaplarda ise 4 trilyon 7 milyar TL karşılığı** döviz mevduatı yer almaktadır. Bankalara yatırılan ve toplamda **20,9 trilyon TL**'yi aşan bu devasa kaynaklar, şayet reel ekonomiye yönlendirilmiş olsaydı; üretim artacak, üretim teknolojileri gelişecek, istihdam imkânları genişleyecek ve halkın refah seviyesi bugünkünün katbekat üzerine çıkacaktı.

Faizin bu denli yaygınlaşmasından, toplumların ve devletlerin bu bela ile kuşatılmasından çıkar sağlayıcılar, sermaye sahibi kapitalist Batılı çevrelerden başkası değildir. Faiz, ekonominin bel kemiği değil; aksine onun belini kıran büyük bir beladır. Bu, halkın kazançlarının, servetinin ve emeğinin sömürgeci kâfirlere peşkeş çekilmesi anlamına gelmektedir.

Müslümanların yaşadığı bir toplumda faizin bu kadar yaygınlaşması, “Allah’a ve Rasulü’ne savaş açmak” olarak ifade edilen bu münkerin bu denli sıradanlaşması, hiçbir şekilde izah edilebilecek bir durum değildir. Tek başına bu gerçek dahi, toplumu-muzun İslâm’dan ne derece uzaklaştığının, nasıl bir bataklığın içine sürüklendiğinin ve nasıl ağır bir enkazın altında kaldığının en somut göstergelerinden biridir.

Borsa

Son zamanlarda yüzbinlerce insanın birikimlerini kaybettiği fon vurgunları ile gündeme gelen borsa sistemi, enkaz altında kalmış günümüz toplumunun şiddetli sarsıntılar ile sarsıldığı ekonomik alanlardan birisidir. Borsa ve burada hisseleri alınıp satılan anonim şirketler, sömürgeci kapitalist ideolojiye inanan Batılıların ortaya çıkardıkları kapitalist faaliyet ve muamelelerden biridir.

Kapitalist Batılılar bir ticari faaliyet ortaya çıkardıklarında, bir sözleşme ve akit türü icat ettiklerinde, gözettikleri tek gaye; servetlerine servet katmak, diğer toplumların ve insanların sermayelerini ve kaynaklarını sömürmek ve bu çarkın içine soktukları tüm insanlığı kendi çıkarlarına hizmet eder hale getirmektir.

İşte Batılı kapitalistler, bu hedeflerine ulaşmak için borsayı her ülkenin iktisadî sistemine dâhil etmiş ve onun “ekonomik kalkınmanın yolu” olduğunu iddia etmişlerdir. Ancak bu iddiaların aksine borsa, tarih boyunca birçok ekonomik krizin, çöküşün ve dışa bağımlılığın aracı hâline gelmiştir. Zira borsa, mal ve hizmet üretimine dayanan reel ekonominin aksine, çeşitli spekülasyonlarla şişirilen ve her an patlamaya hazır sanal bir ekonomik yapı oluşturma aracılarından biridir.

borsa, reel ekonomiyi sekteye uğratan sanal bir ekonomidir. Mal ve hizmet üretimine hiçbir katkısı yoktur. Dolayısıyla ekonomiyi geliştirmek şöyle dursun, halkın emeğini ve birikimlerini silip süpüren bir kumar aracıdır. Bununla birlikte yabancı yatırımcı tabi olduğu devletin dış siyasetiyle uyumlu hareket etmek zorundadır.

Reel ekonomiyle borsayı kıyasladığımızda karşımıza korkunç bir tablo çıkmaktadır:

Ekim 2026 itibarıyla Türkiye'deki aktif şirket sayısı yaklaşık **2,5 milyon** seviyesindedir. Bu şirketlerin ürettiği mal ve hizmetin karşılığı olan Türkiye'nin yıllık Gayri Safi Yurtiçi Hasılası (GSYH) ise **45 trilyon TL**'yi aşmıştır. Buna karşın, Borsa İstanbul'da işlem gören şirket sayısı peş peşe gelen halka arzlarla birlikte **619'a** yükselmiştir. Borsa İstanbul'un yıllık toplam işlem hacmi ise **90 trilyon TL'nin** üzerine tırmanmıştır. Reel ekonomideki toplam mal ve hizmet üretimiyle, borsadaki sanal kâğıtların el değiştirme hacmi arasında korkunç bir uçurum bulunmaktadır.

Borsa, mutlu bir azınlığın servetlerine servet katma aracından başka bir şey değildir. Borsada işlem gören şirketlerin çoğunluk hisseleri ve yönetim güçleri yine belirli holdinglerin ve aile gruplarının elindedir. **Eylül 2026 sonu itibarıyla** borsa pay senedi piyasasındaki MKK (Merkezi Kayıt Kuruluşu A.Ş.) verilerine göre, toplam yatırımcı sayısı dalgalanmalarla birlikte **yaklaşık 5,94 milyon kişidir**. Ancak borsanın toplam piyasa değerinin **%85'inden fazlası**, portföy büyüklüğü milyon TL ve üzerinde olan **yaklaşık 45 bin büyük yatırımcının ve kurumsal fonun** elinde toplanmıştır. Toplam yatırımcı sayısının **yalnızca %0,8'i**, piyasadaki hisse senetlerinin neredeyse **%85'ine** hükmetmektedir.

Tüm bu veriler göstermektedir ki borsa, reel ekonomiyi sekteye uğratan sanal bir ekonomidir. Mal ve hizmet üretimine hiçbir katkısı yoktur. Dolayısıyla ekonomiyi geliştirmek şöyle dursun, halkın emeğini ve birikimlerini silip süpüren bir kumar aracıdır. Bununla birlikte yabancı yatırımcı tabi olduğu devletin dış siyasetiyle uyumlu hareket etmek zorundadır. Türkiye gibi gelişmekte olan ülkeler için borsa, yabancı güçlerin siyasi üstünlük sağlama silahıdır.

Ülkemizde son zamanlarda gündeme gelen ve iktidara yakın çevrelerin de adının karıştığı “fon vurgunu”, gerçekte borsada birkaç yılda bir yaşanan vurgunlardan yalnızca biridir. Bu son olayın geniş yankı uyandırmasının temel sebeplerinden biri, kendisini muhafazakâr olarak tanımlayan iktidar çevrelerinden bazı kesimlerin de bu sürecin içinde yer almasıdır. Beş yüz binden fazla kişinin etkilendiği bu olayda, söz konusu fonlar, “helal olduğu” yalanıyla özellikle muhafazakâr kesimlerin birikimlerini borsaya yönlendirmiş; ardından, her borsa krizinde/vurgununda olduğu gibi yine insanların birikimleri hiç edilerek devasa rakamlarda dolandırıcılık operasyonu gerçekleştirilmiştir.

Aslında bu durum, borsanın normal durumudur. Borsa, kapitalist devletlerin ve sermaye sahiplerinin kurduğu büyük bir kumar masasıdır. Bu masada, halkın kazanımları ve birikimleri, büyük şirketlere ve sermaye odaklarına peşkeş çekilir. Kısa bir müddet kâğıt üzerinde cazip kazanımlar gösterilerek masaya çekilen insanların birikimleri, ya ya-bancı spekülâtörler/yatırımcılar ya da yerli ve milli vurguncular tarafından belirli aralıklarla ellerinden alınır.

Kumar ve Bahis Oyunları

Kumar ve bahis oyunları da bu toplumun büyük bir kesimini içine çeken bataklıklardan birisidir. İletişim çağının gelişmediği dönemlerde kumarhaneler ve otel salonlarında oynanan kumar, bugün artık internet sayesinde aşırı bir şekilde yaygınlaşmış durumdadır. Sözde kumarhaneleri kapatan devlet, resmî yollar ile gençliği ve tüm halkı adeta bahis oyunları ile kumara teşvik etmektedir.

Gençler ve yetişkinler futbol başta olmak üzere birçok spor dalını artık sadece bir hobi değil para kazanma yolu olarak takip ediyorlar. İddaa, At Yarışı, Millî Piyango, Sayısal Loto, Şans Topu, On Numara, Spor Toto ve Spor Loto gibi oyunlar ile devlet, gençliği kumar bağımlılığına sürüklemektedir. İstatistiklere göre, internet üzerinden oynanan bahis ve kumar oyunlarında 18-25 yaş arasındaki oyuncu kitlesinde büyük bir artış gözlemleniyor. Türkiye’de 2 milyon sanal kumar bağımlısı var ve uluslararası dev kumar şirketleri Türkiye’yi büyük bir pazar olarak görüyorlar.

**Gençler ve yetişkinler
futbol başta olmak
üzere birçok spor
dalını artık sadece
bir hobi değil para
kazanma yolu olarak
takip ediyorlar.
İddaa, At Yarışı, Millî
Piyango, Sayısal
Loto, Şans Topu, On
Numara, Spor Toto ve
Spor Loto gibi oyunlar
ile devlet, gençliği
kumar bağımlılığına
sürüklemektedir.**

Maalesef piyango, loto, at yarışı vb. şekilleriyle kumarın her türlü serbest ve yasal. Yasak olan sadece devletin kontrolünde olmayan ve vergisini alamadığı alanlar. Eğer vergisini veriyorsanız ve adına da “kumar” demezseniz, her türlü kumarı rahatça oynayabilir ve oynatabilirsiniz.

Kumar ve Yasa Dışı Bahis Tehlikesinin Görünmeyen Boyutları

Sanal kumar ve yasa dışı bahis oyunları, modern dünyanın en hızlı büyüyen ve en yıkıcı kitlesel tehditlerinden biri haline gelmiştir. Akıllı telefonların hayatın merkezine yerleşmesi, dijital ödeme yöntemlerinin anonimliği ve “kolay para” vaadi, bu tehlikeyi bir eğlence maskesi ardına gizleyerek evlerimizin içine kadar sokmuştur. Güncel veriler, kumarın artık sadece bireysel bir irade sorunu değil, toplumsal yapıyı, ekonomiyi ve özellikle genç nesli tehdit eden toplumsal bir kriz olduğunu net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Araştırmalar ve resmî kurumların eylem planları, tehdidin ulaştığı ürkütücü boyutu somutlaştırmaktadır:

- **Toplumsal Yaygınlık:** Yeşilay tarafından yayımlanan **Türkiye Kumar Raporu** verilerine göre, Türkiye’de 15 yaş ve üzeri nüfusun **%10,1’i** hayatında en az bir kez kumar oynamıştır. Bu oran, ülkemizde yaklaşık **6,8 milyon** kişiye denk gelmektedir.

- **Bağımlılık Merkezlerinde Rekor Artış:** Yeşilay Danışmanlık Merkezlerine yapılan başvurularda kumar bağımlılığı oranları benzeri görülmemiş bir tırmanışa geçmiştir. Son yıllarda merkezlere başvuran toplam danışanların yaklaşık **%28’ini** kumar bağımlılığı vakaları oluşturmaktadır. İstanbul özelinde ise bağımlılık tedavi merkezlerinden hizmet alanlar içinde kumar bağımlılarının oranı kısa sürede **%14,6’dan %30,4’e** yükselerek iki katına çıkmıştır.

Sanal kumar ve yasa dışı bahis oyunları, modern dünyanın en hızlı büyüyen ve en yıkıcı kitlesel tehditlerinden biri haline gelmiştir. Akıllı telefonların hayatın merkezine yerleşmesi, dijital ödeme yöntemlerinin anonimliği ve “kolay para” vaadi, bu tehlikeyi bir eğlence maskesi ardına gizleyerek evlerimizin içine kadar sokmuştur.

- **Milyonlarca Kullanıcı ve Finansal Takip:** Güvenlik ve yargı birimlerinin yasa dışı bahis ağlarına yönelik geniş çaplı incelemelerinde, dijital sistemler üzerinde **13 milyon 800 bin** kullanıcı kaydı tespit edilmiş; bunlardan **3 milyon 173 bininin** tekil T.C. kimlik numarasıyla eşleştiği raporlanmıştır. Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BTK) verilerine göre, internet ortamında alınan erişim engeli kararlarının neredeyse **%99'u** yasa dışı bahis ve kumar odaklı suçlardan kaynaklanmaktadır.

- **Kara Para ve Ekonomik Kayıp:** Sektörün oluşturduğu yasa dışı ekonomik hacmin büyüklüğü, kayıt dışı ekonomiyi beslerken suç gelirlerinin aklanmasına da zemin hazırlamakta ve kamu düzenini doğrudan tehdit etmektedir.

En Büyük Risk Grubu: Gençler ve Çocuklar

Kumar baronlarının en büyük hedef kitlesi, dijital dünyayla bağları en güçlü olan çocuk ve ergenlerdir.

- **Erken Tanışma:** Kumar oynayan bireylerin **%71'i** bu ölümcül alışkanlığa **15-24 yaş** aralığında adım atmaktadır. İlk tanışma yaşı baz alındığında ise danışanların **%34,3'ünün 18 yaşından önce** kumarla karşılaştığı görülmektedir.

- **Sosyal Çevre ve Algı Tuzağı:** Gençlerin kumara yönelmesindeki en büyük etken **%57,4 ile arkadaş çevresi** ve sosyal mecralarda karşısına çıkan gizli/açık reklamlardır. Bilgisayar oyunlarının içine entegre edilen “ganimet kutuları” (loot box) ve şans çarkları, çocukların zihnindeki kumar bariyerini daha ilkökul çağlarında yıkmaktadır.

Kolay Yoldan Daha Çok Kazanma Hırsı

Gerek kumar ve bahis oyunları olsun gerek borsa ve faiz olsun, insanların bu tarz haramlara kolayca yönelmesindeki en büyük etken, modern çağın insanlarını esir alan kolay para kazanma hırsıdır. Batılı yaşam tarzı ve özendirilen modern lüks hayat standartları, insanları daha çok harcamak için daha fazla kazanmaya sevk etmektedir. Daha fazla maddiyata daha hızlı ulaşmanın yollarını arayanlar, bu hırsla hiçbir ölçü, meşruiyet ve helal kazanç kriteri gözetmeksizin, en kolay ve en hızlı yoldan servet edinmenin tüm kapılarını zorlamaktadır.

Bu uğurda kazancın gayrimeşru olmasına, diğer insanlara zarar verip vermemesine hatta suç olup olmamasına dahi bakmaksızın karşısına çıkan her yola başvurmaktadır. Yeter ki daha fazla kazansın ve yeter ki daha kolay yoldan zengin olsun.

Modern insanın en büyük hastalıklarından birisi olan kolay para hırsı, sadece bu alanlarda kendisini göstermekle kalmamış hayatın neredeyse tüm alanlarında büyük bir ifsada sebep olmuştur. Ticaret ahlakı ve ticari güven diye bir şey kalmamıştır. Küçük ya da büyük yapılan tüm ticari faaliyetlerde ve alışverişlerde taraflar birbirine güvenmemekte, karşı tarafın kendisini dolandırdığını ve kandırdığını düşünmektedir.

Pazardan meyve sebze alırken dahi insanların geneli çürük veya kalitesiz ürünlerin poşete doldurulacağı endişesini taşımaktadır. Zira insanların büyük bir çoğunluğunda işini düzgün ve ahlaklı yaptığı taktirde zarar edeceği, yeterince kazanmak ve kâr etmek için mutlaka usulsüz ve gayrimeşru yollara başvurulması gerektiği anlayışı hâkim durumdadır.

Bu sebeple işçi patronuna, patron işçisine güvenmez. Memur amirine amir de memuruna güvenmez. Alıcı satıcıya, satıcı alıcıya güvenmez. Devlet vatandaşına, vatandaş da devlete güvenmez. Her biri karşısındakinin kendisinin hakkını yiyeceğini ve kendisini aldatabileceğini düşünür. Maalesef bu düşüncelerinin çoğunda da haklı çıkar.

İşte kolay yoldan daha çok kazanma hırsı, toplumu içten içe kemiren, güven ve ahlakı bitiren ve İslâm'ın haram kılarak kapattığı tüm kapıları ardına kadar açan bir kapitalist Batılı duygusudur. Kapitalist ideolojiye ait sistemin yıllardır bu topraklarda tahakkümü ile de ne yazık ki bu duygu ve hırs toplumun geneline yayılmış durumdadır.

YEGÂNE KÖKLÜ ÇÖZÜM

İşte tüm bu sarsıntılar; toplumu kuşatan yıkımın büyüklüğünü bir nebze olsun gözler önüne sermektedir. Gerçek durum bu kitapçıkta zikredilenlerden çok daha büyük ve çok daha vahimdir.

Peki, Neden Bu Hâle Geldik?

Yıllardır beyinlerimize kazınan ve her vesile ile tekrarlanan “şeriat gericiliktir!”, “bizi İslâm geri bıraktı”, “Batı dinin boyunduruğundan kurtuldu ve ilerledi biz de öyle yapmalıyız” gibi söylemlerin bizleri getirdiği nokta; “İslâmi olanı terk edelim, Batılı ve modern olanı alalım” yalanına inanmak oldu. Böylece on beş asır öncesine dönerek tam bir cahiliye toplumu haline geldik. Zaten bu sözlerin bu kadar çok tekrarlanmasının sebebi de buydu. Yoksa diğer türlü koskoca bir İslâm hadarat, medeniyet ve kültür hazinesine sahip olan bir toplumu, sundukları cahiliyeye nasıl ikna edebilirlerdi ki... İlerlemek için çıkılan bu yolun sonucunda on beş asır geriye gittik. Evet, belki elimizde akıllı telefonlar, konforlu evler ve süratli arabalar var ama insanlığımızı, ahlakımızı, tüm değerlerimizi, vicdanımızı, ruhlarımızı kısacası Müslümanlığımızı kaybettik. Şu anda tam olarak İslâm gelmeden önceki cahiliye dönemine geriledik. O gün ki toplumlarda ne varsa bugün de onlar var. İslâm’ın kaldırmak için geldiği her şey, yeniden icat edildi.

Evet, İslâm ve Allah'ın hükümleri olan şeriat, cahiliye toplumlarını en üst insanlık ve medeniyet seviyesine yükseltmek için gelmişti. O günkü cahiliye toplumlarında var olan faiz, zina, fuhuş, içki, kumar, zenginlerin servetlerine servet katarken fakirlerin daha da fakirleşmesi, alışverişlerde hileler ve düzenbazlıklar, iftira ve karalamalar, cinayetler ve katliamlar, toplumsal güvensizlik, güçlü olanın zayıfı ezdiği ilişkiler, putlar ve heykellerle dolu meydanlar, kadınları cinsel bir meta olarak görme, hayatı sadece bu dünyadan ibaret görüp olabildiğince zevk ve sefa içinde yaşamayı öğütleyen bir hayata bakış ve bunlar gibi daha bir çok münker, ahlaksızlık ve cahiliye tortularının tümünü ortadan kaldırmak ve insanları, yaratılanların en şerefli haline yükseltmek için gelmişti.

İslâm'ın nizamları, tüm bu kötülükleri çok kısa bir süre içinde ortadan kaldırmış ve yüksek bir medeniyet tasavvuru inşa etmiştir. Ateş çukurunun kenarında bulunan toplumları oradan çıkararak en gelişmiş ve kalkınmış toplumlar hâline getirmiştir.

İslâm'ın nizamları, tüm bu kötülükleri çok kısa bir süre içinde ortadan kaldırmış ve yüksek bir medeniyet tasavvuru inşa etmiştir. Ateş çukurunun kenarında bulunan toplumları oradan çıkararak en gelişmiş ve kalkınmış toplumlar hâline getirmiştir. Zaman içerisinde İslâm toplumlarında meydana gelen sorunlar ve problemler ise İslâm şeriatının uygulanmasındaki zafiyetlerden, yöneticilerin İslâm'ın bir kısmından yüz çevirmesinden ve Müslümanların da onları İslâm ile muhasebe etme farzini terk ederek sessiz kalmalarından kaynaklanmıştır. Buna rağmen, bazı dönemlerde görülen bu kötü tabikatlar İslâm toplumlarının insanlar içerisindeki en hayırlı toplumlar olma vasfını ne siller boyunca korumasına engel olmamıştır.

Bu süreç, vahşi kapitalizm/liberalizm ve materyalist sosyalizm/komünizm ideolojilerine dayanan yıkıcı Batı hadaratının gelişine kadar devam etti. Toplumlarımıza tüm yönlerden saldırdı. İslâm beldelerini önce askerî olarak sonra da fıkri olarak işgal etti. Topraklarımızı ve toplumlarımızı parçaladı. Necis fikirlerini eğitim müfredatımıza zorla soktu. Müslümanların zihinlerini kendi şeytani fikirleriyle doldurdu. Dinimize, hadara-

tımıza, tarihimize, değerlerimize ve kültürümüze saldırdı. Şahsiyetlerimizi küçümsedi ve tahkir etti. İnsanı, hayatı ve kâinatı yaratan âlemlerin rabbi olan Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'dan gelen İslâm şeriatını, "gericilik" ve "yobazlık" olarak niteledi. Bu yalanlarını içimizdeki ajanları, kiralık kalemleri ve sözde aydın olarak yücelttiği kişiler yardımı ile de tekrarlayıp durdu.

Ve sonunda bu toplumu on beş asır geriye götürdü. Biraz önce on beş asır önceki cahiliye toplumu için saydığımız ve İslâm'ın kaldırdığı o münkerlerin hepsine bugün geri döndük. Tekrardan cehennem çukurunun kenarına geldik. İzzetimizi kaybettik, zillete duçar olduk.

Oysaki Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'nın indirdiği şer'i hükümlere bağlı olmak her bir Müslüman için hayatın esası ve imanın gereğidir. Hayatımızın anlamı ve esası, şer'i hükümlere bağlanmaktır. Çünkü hayatın gayesi Allah'a kulluktur. Allah'a kulluk ise şer'i hükümlere bağlanmaktır.

[وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِي] **"Ben, cinleri ve insanları yalnız Bana kulluk etsinler için yarattım."** [Zariyat Suresi 56]

Şer'i hükümlere bağlanmak imanın gereği ve meyvesidir. Çünkü Allahu Teâlâ bunu birçok ayet-i kerime ile bildirmiştir. Şöyle ki:

[هَٰيْرَ، لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكُمْ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا] **"Hayır, Rabbine yemin olsun ki, onlar aralarında çıkan ihtilafta seni (İslâm şeriatını) hakem kabul etmedikleri ve sonra senin verdiğin hükümden dolayı kendilerinde bir sıkıntı duymadan ve tam teslimiyetle teslim olmadıkları müddetçe iman etmiş olmazlar."**

[Nisa Suresi 65]

[وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكِّمُهُ إِلَى اللَّهِ] **"İhtilafa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek Allah'a mahsustur."** [Şura Suresi 10]

[وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ] **"Rasul size ne getirdi ise onu alın, sizi neden nehyetti ise ondan kaçın. Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah'ın cezası şiddetlidir."** [Haşr Suresi 7]

Şeriatın hükmü dışında bir hükme başvurmayı, tağuta başvurmak olarak nitelemiştir:

[أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَكَّمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا] **"Sana ve senden önce indirilmiş bulunanlara iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Onlar, tağutla muhakeme olmak (yönetilmek) istiyorlar. Halbuki onlar tağutu inkâr etmekle (reddetmekle) emrolunmuşlardı. Şeytan ise onları uzak bir sapıklığa saptırmak istiyor. Onlara, 'Allah'ın indirdiğine ve Rasulü'ne (Allah ve Rasulü'nün hükmüne yani şer'i hükümlere) gelin.' denildiği zaman, münafıkların senden büsbütün yüz çevirdiklerini görürsün."** [Nisa Suresi 60-61]

Bu ayetler, şer'i hükümlere bağlanmanın farziyetine ve imanın semeresi olduğuna kesin olarak delâlet etmektedir. Bu hususta daha yüzlerce ayet vardır.

O halde "Allah'a, Rasülü'ne ve Rasülü'ne indirilenlere iman ettiğini" söyleyen Müslümanların, şer'i hükümlere bağlanmamaları, ferdi ve sosyal hayatlarının esas kılınmaları düşünülebilir mi? Tabi ki, hayır! Zira şer'i hükümlere bağlanmak Allah'a kul-luğun ve Müslüman olmanın yegâne şartıdır. Dünya ve ahiret saadetimizin kendisine bağlı olduğu temel sütundur.

Bugün toplum olarak altında olduğumuz enkazdan, içine düştüğümüz bataklıktan ve kıyasında olduğumuz cehennem çukurundan kurtulmanın tek yolu, İslâmi hayata yeniden dönmektir. İslâmi hayat ise; hayata dair tüm fikirlerin İslâm akidesine dayanması, insanlar arasındaki ilişkilerin sadece İslâmi hükümlere göre yürütülmesi, ekonomiden siyasete, yönetimden yargıya, eğitimden ticarete, kadın-erkek ilişkilerinden devletler arası ilişkilere kadar her alanda sadece Allah'ın indirdikleriyle hükmetmek ve hükmedilmektir.

Türkiye'nin hâlihazırda yürürlükte olan kapitalist-laik sistemi, kuruluş kodları gereği İslâm'ın çözümlerinin hayata geçmesine geçit vermemektedir. Mevcut sistemin değer yargıları, eğitim müfredatı, içtimai ve ekonomik dinamikleri, köklü bir zihniyet dönüşümüne kapalı olduğu için; derinleşen toplumsal savrulma karşısında fertlerin ıslahına yönelik atılan her adım, önleyici bütün girişimler, palyatif ve sınırlı çözümler olmanın ötesine geçmeyecektir. Dolayısıyla bizim sadece fertlerin küçük dünyalarında sınırlı kalan çözümlere değil, İslâm'ın hükümlerinin egemen olduğu, İslâmi bir hayatın ikame edildiği köklü bir değişime ihtiyacımız vardır.

İslâmi Hayatı Yeniden Başlatacak Olan Râşidî Hilâfet'tir.

Tam anlamıyla İslâmi hayata ulaşmanın ve aynı zamanda İslâm'ı kâmil manada tatbik etmenin yolu ise İslâm Devleti'dir. İnsanların hayatlarında tatbik edecekleri kapsamlı hükümleri içeren bir dinin, bu hükümleri uygulayıp yürürlüğe sokacak bir devletin olması zaruridir. Zira İslâm'ın, hem hayatın her alanına ilişkin hükümler içermesi hem de bu hükümlerin tatbik edileceği bir devlet şeklinin olmaması düşünülemez. Bu zaruret hem içinde bulunduğumuz vakıa açısından bir zaruret hem de apaçık şer'i nasların varlığından dolayı şer'i bir zarurettir.

İslâm Devleti, her yönüyle İslâm'a dayanan devlettir. Çünkü Müslümanların hayat hakkındaki tüm fikirleri ve hayata bakışı İslâm'a göre belirlenir. Aynı zamanda tüm mefhum, ölçü ve kanaatleri sadece İslâm'dan alınır. Bunun içindir ki Rasul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, devleti bu esaslar üzerine kurmuştur ve İslâm'ı; Müslümanların hayatının, insanlar arasındaki ilişkilerin, tüm kanun ve hükümlerin, sorunların çözümünün ve diğer tüm millet, toplum ve devletlerle ilişkilerin esası kılmıştır.

Bu devlet, şer'i nasların açıkça ortaya koyduğu gibi Râşidî Hilâfet Devleti'dir. İslâm'da yönetim nizamı Hilâfet'ten başkası değildir. Hilâfet, İslâm Devleti'nin bizzat kendisidir; tüm işlerin İslâm hükümlerine göre yürütüldüğü icra organıdır. O; dini, ırzı, canı, malı koruyan, sınırları himaye eden ve İslâm risaletinin önündeki engelleri ortadan kaldıranıdır.

Şu anda büyük tehlike altında olan Müslümanların, nesillerin ve toplumların yegâne koruyucusu, vaat edilen ve müjdelenen Râşidî Hilâfet Devleti'dir. Zira söz konusu devlet, dini korumanın, yaymanın ve de tatbik etmenin metodudur.

Yeniden Râşidî Hilâfet'in ikamesiyle birlikte; mevcut laik eğitim sistemlerinin evlatlarımızı öğütmesinden, nesillerimizi ifsat etmesinden kurtulup yeniden âlimler, liderler, komutanlar, bilim adamları, dâhiler, mucitler ve tarih yazacak şahsiyetler yetiştirecek bir eğitim sistemine geçilecektir.

Yeniden Râşidî Hilâfet'in ikamesiyle sokaklarımız suç ve şiddet sarmalından kurtulup, yeniden emniyet, huzur ve güvenin mekanları olacaktır.

Yeniden Râşidî Hilâfet'in ikamesi, Müslümanlar için hayır, zafer ve izzet iken İslâm düşmanları için şer, hezimet ve zillet demektir. Sömürgeci kâfirlerin ve yerli işbirlikçilerinin Hilâfet'i karalamaya ve onun yeniden kurulmasını engellemeye çalışmaları bu sebeptir. Çünkü Râşidî Hilâfet yeniden kurulduğunda, Batılıların yeryüzünde inşa ettikleri sömürü düzeni son bulacaktır. Müslümanlar yeniden tek bir güç olacaklar ve Batılıların ümmetin kaynaklarını ve servetlerini yağmalamasına izin vermeyeceklerdir. Yine Batılıların topraklarımızda yaydıkları batıl fikirlere, toplumsal ifsatlara ve tüm münkerlere de son verecek olan Müslümanlar, böylece yeniden eski izzetli ve ihtişamlı günlerine geri döneceklerdir.

**Hilâfet'in ikamesi,
Müslümanlar için
hayır, zafer ve izzet
iken İslâm düşmanları
için şer, hezimet
ve zillet demektir.
Sömürgeci kâfirlerin
ve yerli işbirlikçilerinin
Hilâfet'i karalamaya
ve onun yeniden
kurulmasını
engellemeye
çalışmaları bu
sebeptir. Çünkü
Râşidî Hilâfet yeniden
kurulduğunda,
Batılıların yeryüzünde
inşa ettikleri sömürü
düzeni son bulacaktır.**

İslâm akidesi yalnızca ruhi değil hem ruhi hem de siyasi bir akidedir. Bu akidenin yeryüzünde gerçekleştirmek istediği açık bir siyasi hedef vardır. Bu hedef; İslâm'ın güç ve iktidar sahibi olması, insanlar arasında yerleşik ve sağlam bir otorite imkânına kavuşması, böylece emniyetli ve güvenli bir şekilde sadece Allah'a kulluk edilen İslâmi bir hayatın yaşanmasıdır.

İslâm'ı Hayata Yeniden Hâkim Kılmak İçin Ne Yapılmalı?

İslâm akidesi, ruhi esasa dayalı siyasi bir akidedir. Batılıların ve yerli işbirlikçilerinin zihinlerimize kazımaya çalıştığı gibi İslâm, sırf ruhi, sadece uhrevi, dünyadan kopuk ferdi bir akide değildir. İslâm, Allah Subhanehu ve Teâlâ tarafından gönderilmiş olması nedeniyle; insanın Rabbiyle bağını kurması bakımından ruhi, insanın bu dünya hayatında kendisi ve diğer insanlarla ilişkilerini düzenlemesi, insanın dünya hayatında karşılaşabileceği tüm problemleri çözüme kavuşturması bakımından siyasi bir akidedir.

Evet, İslâm akidesi yalnızca ruhi değil hem ruhi hem de siyasi bir akidedir. Bu akidenin yeryüzünde gerçekleştirmek istediği açık bir siyasi hedef vardır. Bu hedef; İslâm'ın güç ve iktidar sahibi olması, insanlar arasında yerleşik ve sağlam bir otorite imkânına kavuşması, böylece emniyetli ve güvenli bir şekilde sadece Allah'a kulluk edilen İslâmi bir hayatın yaşanmasıdır.

Bu hedef, Kur'an'ın yüzlerce ayetinde ve Rasul'ün hayatında apaçık bir şekilde beyan edilmiştir. Kur'an'ın çağlar ve zamanlar üstü evrensel hitabından sadece birine bakmamız dahi bunu gösterecektir. Zira Allah Subhanehu ve Teâlâ şöyle buyurarak şu vaadini bizlere bildirmiştir:

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ [Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara vadetmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, kendileri için razı olduğu dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca Bana ibadet ederler ve Bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkâr ederse işte onlar goldan sapanlardır.] [Nur Suresi 55]

Bu ayet, âlemlerin Rabbinden gelen açık siyasi bir vaattir. Bizler İslâm akidesine Allah'ın gösterdiği şekilde iman eder ve salih ameller ile bu imanımızı ispat edersek Müslümanları yeniden güç, otorite ve iktidar sahibi kılacaktır.

“O halde İslâm tüm hayata nasıl hâkim kılınacak?” sorusunun cevabı da İslâm'da açık ve nettir. Bu dini indiren Allah *Subhanehu ve Teâlâ*, bu dinin nasıl hâkim kılınacağını metodunu da indirmiştir.

[الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا] **“Bugün dininizi kâmil kılıp tamamladım. Nimetimi (İslâm'ı) sizin üzerinize tam kıldım ve sizin için razı olacağım din olarak yalnızca İslâm'ı belirledim.”** [Maide Suresi 3]

Buna göre; dinin hayata hâkim olmasının metodunu da ancak Allah ve Rasulü'nden almamız zaruridir. Kendimize göre ya da şartlara göre metotlar belirlemek, ancak dosdoğru yoldan sapmaktır. Yıllarca kendi hevalarına göre metot belirleyenlerin, demokratik parlamento yoluyla İslâm'ı hâkim kılacaklarını iddia edenlerin, toplumu getirdikleri durum ortadadır. Toplumu İslâmileştirmek bir yana, Batılı fasit fikirlerin iliklerimize kadar işlemesine sebep oldular.

İslâm akidesinin bize gösterdiği yegâne metot ise Allah Rasulü'nün siyreti ve hayatıdır. Zira O, arzusuna göre ya da şartlara göre değil, sadece vahyin yönlendirmesiyle hareket ediyordu. Onun, özellikle Mekke döneminde takip ettiği bütün seyir, bizzat Rabbimiz tarafından, dinin hâkim olması için ortaya konulan metottu. Bu metodun en öncelikli unsuru; kamuoyuna hâkim kılmak üzere ruhi ve siyasi bir akide olarak İslâm davetini yüklenmesi, kendisine iman edenlerle birlikte kitlesel olarak hareket etmesiydi.

Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, tüm dünyaya meydan okuyucu bir risaletle geldi. İnsanların beyazına ya da siyahına karşı, örf ve âdetleri, din veya inançları yahut yöneticilerin ve halkın tutumunu hesaba katmadan bu risalet ile meydan okudu. O, İslâm'ın risaletinden başka hiçbir şeye iltifat etmemiş ve hiçbir şekilde taviz vermemişti.

İşte bugün de İslâm daveti aynı şekilde taşınmalıdır. Gerek külliyatında gerekse cüzîyatında bu metottan kıl kadar ayrılmadan Rasulullah *Aleyhi's Salâtu ve's Selâm* efendimize uyararak ve asırların değişmesine hiçbir değer vermeyerek O'nun çizdiği yoldan gidilmelidir. Çünkü insanlık tarihinde değişen yalnızca araçlar ve şekillerdir. Cevher, öz ve hakikat asla değişmez. İnsan aynı insan, hayat aynı hayattır. Değişen sadece maddi ve medeni şekillerdir. İslâm'ın hitabı ise, bu hayatı yaşayan insanın fıtratıdır. Asırlar her ne kadar birbirini takip etse, milletler ve ülkeler değişse de mana ile cevher ve insan fıtratı asla değişmeyecektir.

Bu nedenle İslâm davetini yüklenmek; İslâm düşüncesine ve onun metoduna ters düşen her şeye açıkça ve cesaretle meydan okumayı gerektirir. Batılı reddedip bozulğunu açıklamak, koşullara ve neticeye bakmadan hakkı ve doğruyu ortaya koymak zaruridir. Bu daveti yüklenenler halkın yanlısına ortak olmayacak, yüzüsu dökmeyecek, işbaşında bulunanlara dalkavukluk yapmayacak, onlara yaranmaya çalışmayacak, halkın İslâm'a aykırı geleneklerine aldırış etmeyecek, onların kendisinin kabul veya reddini önemsemeyecektir. Sadece İslâm'a bağlanacak ve ancak İslâmi fıkri açıklayacak, ondan başka hiçbir şeyi hesaba katmayacaktır.

İslâm daveti kapalı ifadeler, hedefi sınırlandırılmamış söylemler, hak ile batılı ayırt etmeyen ibareler üzerinden taşınmaz. Aksine onun metodu netlik, açıklık ve belirli bir hedefe yönelik olmasıdır. Ancak bu şekilde insanların gündeminde kamuoyu haline gelir ve hak, batıl üzerinde hâkim olur. Bu davetin açık hedefi ise, İslâmi hayatı yeniden başlatacak olan Râşidî Hilâfet Devleti'nde yönetim olmalıdır.

Dünyada ve ahirette izzeti, kurtuluşu ve saadeti elde etmek için gerek Müslüman fertlerin gerek İslâmi camiaların yapması gereken Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in metodu üzerine İslâm davetini yüklenmek, İslâm'ın bir hükmünden bile taviz vermemek, batılı ortadan kaldırmak için hakkı açıkça ortaya koymak ve İslâmi hayatı yeniden başlatacak Râşidî Hilâfet Devleti'ni ikame etmek için var güçle çalışmaktır.

[يُمِثِّلُ هَذَا قَلِيْعَمَلِ الْعَامِلُونَ] “Çalışanlar işte böyle bir kurtuluş için çalışsınlar.” [Saffat Suresi 61]

SOSYAL DEPREMLER VE ENKAZ ALTINDAKİ TOPLUM

Ülkemizde yaşanan her yıkıcı deprem sonrasında kulaklarımızda çınlayan bir çağrıdır bu söz:
“Sesimizi duyan var mı?”

Yıkılmış bir binanın üzerinde toplananlar, büyük bir umutla seslenirler enkazın altındakilere.
Nefesler tutulur; bir ses, bir hayat emaresi beklenir umutla. Tekrar tekrar bu feryat yankılanır her yerde:
“Sesimizi duyan var mı?”

Aynı hassasiyet ve umutla sesleniyoruz; yıkıcı sosyal depremlerden dolayı
enkaz altında kalmış tüm toplum kesimlerine...

İçki, uyuşturucu ve fuhuş batağına saplanmış, suç çetelerinin eline düşmüş,
hayata dair tüm değer ve anlamları yitirmiş gençliğe...

Babalık, annelik ve evlatlık misyonunun kaybolduğu, saygı, sevgi ve ölçülerin
yok olduğu, dağılıp parçalanmış ailelere sesleniyoruz.

Kendi değerlerine yabancılaşmış, İslâmsız ve seküler bir yaşamın kurbanı olmuş,
modernizm binasının göçüğü altında kalanlara...

Kolay para kazanma hırsıyla faiz, borsa, kumar, bahis ve fon batağına saplanmış,
daha çok kazanmanın şehvetiyle insanlığını kaybetmenin eşiğine gelmiş olanlara sesleniyoruz:
“Sesimizi duyan var mı?”

Enkaz altında kalmış toplumun çılgınlıklarına kulaklarını tıkayan, sorunları çözecek
cesur ve köklü adımlar yerine hayal ve umut pazarlayarak
sadece gününbirlik çözümleri konuşan yönetici ve siyasilere sesleniyoruz:
“Sesimizi duyan var mı?”

Toplum bir bütün olarak yok oluşun kıyısına gelmişken, İslâm'a ait tüm şiar, ölçü ve kaideler
silinip giderken, ya çeşitli hurafeler ve mistik hikayeler ile kendi cemaatlerinin bekasını
sağlama derdinde olan ya da usandırıcı vaaz peşinde koşan âlimler, hocalar ve camialara sesleniyoruz:

“Sesimizi duyan var mı?”

KÖKLÜ DEĞİŞİM
Susunluğun Kırılma Noktası
kokludegisim.net